

Lélekutak találkozása

Koncert és beszélgetés Berecz Andrással és a marosszéki gyermekkarral

A Párbeszéd Háza és a Szórványmagyarság Gyermekéiért Alapítvány Lélekutak címmel indított útjára egy jótékonyági beszélgetéssorozatot, melynek során lélekemelő beszélgetéseket szerveznek olyan személyiségekkel, akik életükkel és munkájukkal követendő példát mutatnak mindannyiunknak. A második találkozót január 7-én este tartották Budapesten, a Párbeszéd Házában.

Lukácsy György újságíró beszélgetett a Kossuth-díjas ének- és mesemondó Berecz Andrással, valamint a Marosszéki Kodály Zoltán Gyermek- és Ifjúsági Kar egyik vezetőjével, Nagy Vera Éva iskolánővérrel és Lokodi Anna volt kórustaggal, aki ma már karnagyi feladatokat is ellát.

A Marosszéki Kodály Zoltán Gyermekkar magyar gyerekekből alakult 2005-ben, a Boldogasszony Iskolánővérek zenés missziójának gyümölcseként. A kórus tagjai Szóvátárról és a Felső-Nyárádmente több falujából valók: Jobbágytelkéről, Székelyhodosról, Deményházáról, Mikházáról, Nyárádremetéről. A kórusvezetők szándéka az volt, hogy a muzsika és a kóruséneklés segítségével éltező és élni segítő közösségeket hozzanak létre, lehetőséget teremtsenek a kórustagok számára, és ami talán a legfontosabb, reményt ébresszenek bennük.

(Folytatás a 8. oldalon.)

Bátran és erővel a hitben

Huszonöt éves a Katolikus Ifjúsági és Felnőttképzési Egyesület

A Katolikus Ifjúsági és Felnőttképzési Egyesület (KIFE) 1995-ben jött létre. Az egyesület összefogja azokat a Magyarországon működő katolikus civil szervezeteket, melyek a nem formális felnőttképzés és ifjúsági képzés terén tevékenykednek. A szervezet célja: minél szélesebb körben eljuttatni az emberekhez a Katolikus Egyház társadalmi tanítását, hogy igazi társadalomformáló erő lehessen.

Jeles nap a KIFE életében 2020. január 13.: pontosan huszonöt évvel korábban emelkedett jogerőre a szervezet bejegyzési kérelme. A negyedszázados jubileum alkalmából az egyesület kétnapos konferenciát rendezett, amelynek díszvendége Veres András győri megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) elnöke és Rétvári Ben-

ce, az Emberi Erőforrások Minisztériumának (Emmi) parlamenti államtitkára volt.

A püspöki kar elnöke Ferenc pápa *Lumen fidei* enciklikájából olvasott föl: „A hit világosságának az a sajátossága, hogy képes megvilágítani a teljes emberi létet. (...) A hit az élő Istennel való találkozásból fakad, aki hív bennünket, és feltárja előttünk szeretetét. (...)

Ha ez a szeretet átformál, új szemeket kapunk (...) A hit, amelyet Istentől természetfeletti ajándékként kapunk, megvilágítja az utat, megmutatja az időben való vándorlásunk irányát.”

(Folytatás a 3. oldalon.)

A világítótorony magasságából

Interjú Lukács Lászlóval, a Vigilia volt főszerkesztőjével

Lukács László piarista szerzetes, pap, teológus, író, tanár 1984-től kezdődően harmincöt éven át volt főszerkesztője a katolikus értelmiség folyóiratának, a *Vigiliának*. Idén novemberben lemondott tisztségéről. Ennek apropóján beszélgettünk vele.

Milyen szakaszokra osztaná fel a Vigilia élen eltöltött 35 esztendőjét? Mi volt az alapkoncepció, és mennyiben változott ez a rendszerváltozás után?

– Talán meglepő, de a Vigilia 1935-ös megalapítása óta az alapkoncepció lényegében nem változott. A lap élete történelmi viharok közepette zajlott, de az az irányvonal, amit annak idején elterveztek az alapító atyák, Aradi Zsolt, Balla Borisz és Possonyi László, a mai napig érvényes. Nem harcos misszionáló lapot akartak csinálni, hanem – főleg a francia katolikus meg-

újulás nyomán – szintézist teremteni az irodalom és a keresztény spiritualitás között. A világháború idején szünetelt a lap, de az újrainduláskor, 1946-ban az alapkonceptiót folytatta Sík Sándor, majd a halála után Mihelics Vid és Rónay György.

(Folytatás a 9. oldalon.)

Összetartozás

Az új évben számtalan cikk jelent meg arról, hogy mi és hogyan történhetett volna másképpen, illetve mi is történt tulajdonképpen, amikor száz évvel ezelőtt bekövetkezett az a súlyos következményekkel járó történelmi esemény, amelyet egyszerűen csak egy palota nevével illetünk: Trianon. S hogy mit jelent az életben ez nekem, aki Nagyváradon születtem? Nagyon sokáig nem éreztem, nem értettem, miről is van szó valójában. Amikor cseperedni kezdtem, a 80-as években, akkor ért az első pofon. Szó szerint. Valamikor tavasszal hazafelé zötykölődtem az osztálytársammal a villamoson: beszélgettünk, kacagtunk – gyerekek voltunk. És akkor hirtelen elcsattant egy nagy pofon, amit – ahogyan akkoriban mondtam – egy bácsitól kaptam. Az ütés akkora volt, hogy lerepült tőle a szemüvegem.

Az illető rám kiabált, hogy *bozgor* (hontalan) vagyok, és azt kérte számon rajtam, hogy miért beszélek Romániában magyarul. A társam ijedtében elszaladt, majd a villamos nem sokkal később beért a megállóba, ahol magam is lepattantam róla, és a rossz élménytől lefagyva bandukoltam haza. Nem értettem, miért ütött meg az az ember, hiszen otthon, a templomban, az iskolában magyarul beszélünk, sőt az utcán meg a villamoson is, és ha a boltban vagy az utcai focizás közben románul kellett megszólalni, az sem jelentett gondot.

Ezután úgy alakult az életem, hogy egyetlen dolgot akartam igazán: Magyarországon élni. A hön áhított pillanat akkor jött el, amikor átléptem az esztergomi ferences gimnázium küszöbét. Nehéz volna szavakba öntenem, mit gondoltam akkor. Talán nem is gondoltam semmit, csak éreztem, nagyon örültem.

(Folytatás a 2. oldalon.)

Erősítsük meg a közös tanúságtételt!
Az Evangélikus Egyház megnyitotta az úrvacsora évét
5. oldal

Tűzvész Ausztráliában
A helyi püspökök közleményt adtak ki
7. oldal

XVI. Benedek nyilatkozott a bajor tévének
11. oldal

Legyünk állhatatosak a megpróbáltatásban

A Szentatya december 11-én folytatta katekézisét az Apostolok cselekedeteiről. A börtönbe vetett Pálról elmélkedett, aki Agrippa király előtt is bátran tanúságot tett hitéről. Ferenc pápa katekézisének fordítását teljes terjedelmében közreadjuk.

Kedves testvérek, jó napot kívánok!

Az Apostolok cselekedeteit olvassuk, és azt látjuk, hogy folytatódik az evangélium útja a világban, Szent Pál tanúságtétele pedig egyre jobban magán viseli a szenvedés pecsétjét. Az idő múlásával Pált egyre több szenvedés éri. Pál nem csak a lelkesedéssel teli evangéliumhirdető, nem csak a pogányok körében működő, új keresztény közösségeknek életet adó, elszánt misszionárius, hanem a Feltámadottnak a szenvedő tanúja (vö. ApCsel 9,15-16).

Az apostol Jeruzsálemben érkezése, melyet az ApCsel 21. fejezete ír le, ádáz gyűlöletet vált ki vele szemben; szidják is: „De hát ez üldöző volt! Ne bízatok benne!” Ahogyan Jézussal szemben, Jeruzsálem Pállal szemben is ellenséges város. Pál a templomba megy, ott felismerik, kivezetik, hogy meg-

lincseljék, de az utolsó pillanatban a római katonák megmentik. A törvény és a templom elleni tanítás vádjával le tartóztatják, és ezzel megkezdődik fogvatartottként való vándorlása, először a főtanács elé, majd a római helytartó elé Cezaréában és végül Agrippa király elé. Lukács kiemeli a Pál és Jézus közötti hasonlóságot: mindkettőt gyűlölték az ellenfelek, nyilvánosan megvádolták, a császári hatóságok viszont ártatlannak nyilvánították őket; és így Pál Mestere passiójához kapcsolódik, szenvedése élő evangéliummá válik. A Szent Péter-bazilikából jövők, ott már részt vettem egy első kihallgatáson, ma reggel, egy ukrán egyházmegye zarándokaival. Milyen sokat üldözték ezeket az embereket! Mennyit szenvedtek az evangéliumért! De nem bocsátották áruba hitüket. Példaképek számunkra. Ma a világban, Euró-

pában sok keresztényt üldöznek, sok keresztény adja életét hitéért; vagy kesztyűs kézzel üldözik, azaz háttérbe szorítják, kirekesztik őket. A keresztény ember, a keresztény közösség a vértanúság légkörében él. Mindig lesznek vértanúk közöttünk: ez a jele annak, hogy Jézus útján járunk. Áldás az Úrtól, hogy Isten népében vannak olyanok, akik vállalják

ezt a fajta tanúságtételt, a vértanúságot.

Pálnak tisztáznia kell magát a vádak alól, és végül II. Agrippa király jelenlétében védőbeszéde a hitről való hatékony tanúságtétellé válik (vö. ApCsel 26,1-23).

Pál elmondja megtérése történetét: a feltámadt Krisztus kereszténnyé tette őt, és rábízta a pogányok közötti

missziót, „hogy a sötétségből a világosságra, a Sátán hatalmából Istenhez térjenek, s elnyerjék a bűnök bocsánatát és az örökreszt azok között, akik a [Krisztusban] való hit által megszentelődtek” (ApCsel 26,18). Pál teljesítette ezt a megbízatást, és nem tett mást, mint bizonyította, hogy a próféták és Mózes azt jövendölték meg, amit ő most hirdet: hogy „a Messiásnak szenvednie kell, és mint aki elsőnek támad fel a halottak közül, világosságot fog hirdetni a népnek és a pogányoknak” (ApCsel 26,23). Pál szenvedélyes tanúságtétele megéri Agrippa király szívét, akinek csak a döntő lépés hiányzik. A király ezt mondja: „Még a végén meggyőzől, hogy keresztény legyek!” (ApCsel 26,28) Pált ártatlannak ítélik, de nem engedhetik szabadon, mert a császárhoz fellebbezett. Így feltartóztathatatlanul folytatódik Isten szavának útja Róma felé. A bilincsbe vert Pál majd itt, Rómában fejezi be életét.

Ettől kezdve a Pálról rajzolt arckép a *fogolyé*, akinek láncai az ő evangéliumért vállalt hű-

ségét és a Feltámadott melletti tanúságtételét jelzik.

A bilincsek minden bizonynyal megalázó próbát jelentenek az apostolnak, aki a világ szemében „gonosztevőnek” tűnik (2Tim 2,9). De a Krisztus iránti szeretete annyira erős, hogy még ezeket a láncokat is a hit szemével látja; a hitével, mely Pál számára nem „Istenről és a világról alkotott elmélet vagy vélemény”, hanem „Isten szeretetének a szívére gyakorolt hatása [...] a Jézus Krisztus iránti szeretet” (XVI. Benedek: Homília a páli év alkalmából, 2008. június 28.).

Kedves testvérek, Pál arra tanít, hogy legyünk állhatatosak a megpróbáltatásban, és tudjunk mindent a hit szemével értelmezni. Kérjük ma az Úrtól, hogy az apostol közbenjárására élessze fel hitünket, és segítsen bennünket, hogy hűek maradjunk keresztény hivatásunkhoz, ahhoz, hogy az Úr tanítványai és misszionáriusok vagyunk.

**Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican News**

Összetartozás

(Folytatás az 1. oldalról.)

Harmadikos koromban aztán az étkezöben szemben ült velem egy pasaréti diák, aki a Fradi egyik legnagyobb szurkolójának tartotta magát. Többször is a fejemhez vágta, hogy oláh vagyok, takarodjék haza. Ott sírtam, ahol senki nem látott... Habár pofont most nem kaptam, ez jobban fájt annál.

Az egyetem elvégzése után a Máltai Szeretetszolgálatnál helyezkedtem el. A külföldi állampolgárként akkoriban nem egykönnyen megszerezhető munkavállalási engedély kézhezvétele után – amit hosszú és nem sok eséllyel kecsegtető, de annál megalázóbb procedura előzött meg, melynek során az egészségügyi vizsgálat alkalmával például még azt is megállapították, hogy nem vagyok leprás – végre úgy éreztem, felhőtlen élet vár rám. Mivel azonban a munkatársaim általában nem ismerték a státuszomat, több olyan beszélgetésbe is beleszóppentem, amelyek során kifejezetten nemzeti érzelműnek tartott közegből származó emberek is meglepetést, sőt fájdalmat okoztak a véleményükkel. A kettős állampolgárság kérdéséről kiírt népszavazással kapcsolatban ért a hideg zuhany. A beszélgetőtársaim közül többen hevesen képviselték azt az álláspontjukat, hogy ők szeretik a székeket, a kárpátaljai és az erdélyi magyarokat, de ne jöjjenek ide elvenni a munkájukat. Egy kritikus ponton aztán nem bírtam tovább, és elmondtam, hogy személy szerint engem is érint, amiről beszélnek. Azt hiszem, számomra ez volt a legnagyobb pofon ezzel a kérdéssel kapcsolatban.

Alapvetően a fejekben és a szívekben kell tudnunk rendet rakni. Sokatmondó már a *határon túli* kifejezés is. Amikor 1989-90-ben megszűntek a határok, és mindenki szabadon jöhetett-mehetett, mi – szellemi értelemben – konzerváltuk, sőt minden korábbiánál átjárhatatlanabbá tettük a határokat. Mert elkezdtuk megkülönböztetni a magyart és a határon túli magyart... Ez az alapvetően skizofrén különbségtétel sok mindent megmagyaráz, amire az emberi gyengeségeink csak rásegítettek. Minderre a magyar állampolgárság megadása sem jelent gyógyírt.

Bárhon születünk is, jó volna egyszerűen magyarként tekinteni egymásra. Jelzők nélkül. Nincs elsőrendű és másodrendű magyar, nincs anyaországi és határon túli... Sem itthon, sem pedig másutt nem volna szabad kijelenteni, hogy csak az a magyar, aki... Jó volna értéket tekinteni a nemzeti hovatartozásunkra, különösen pedig egymásra. Nem kirekeszteni belőle másokat, és ami a legfontosabb: nem a másikkal szemben meghatározni az identitásunkat. Jó volna, ha például Erdélyre és a Székelyföldre nem valamiféle skanzenként néz-

nénk, és nem csak a kétségtelenül finom pálinka meg a kürtöskalács határozná meg a hozzánk kötődő élményeinket, kapcsolatainkat. Jó volna, ha az itthon élők az ott élőkre azonos értékű emberekként, magyarokként tekintetnek, és ha – például Székelyföldön járva – nem várnák el, hogy különféle előnyöket élvezhessenek, kedvezményeket kapjanak, és alacsonyabb áron juthassanak hozzá a minőségi vendéglátáshoz, mint itthon.

Mert ha esik az eső, ott is, itthon is sár keletkezik (igaz, idehaza talán kevesebb, mert több a szilárd burkolatú, köves út). Ha pedig süt a nap, itt is, ott is hasonlóan gyorsan szárad fel minden... Még a könnyecsepp is.

Idén, amikor Trianonra emlékezünk, legyünk jelen, és figyeljünk egymásra, ne csak az érzelmek szintjén. Habár egynek és oszthatatlannak, közösnek véljük a sorsunkat, az azóta eltelt közel egy évszázad már más pályára állította a történelmünket. Tanuljunk egymástól. Fejezzük ki az összetartozásunkat azzal, hogy együtt imádkozunk, hogy közössek az ünnepeink és a hétköznapiaink is. Ezért is hirdettük meg, hogy február 22-én vegyünk részt együtt a gyulafehérvári püspökszentelésen, az erdélyi magyar katolikusok ünnepén. (Felhívásunk a lap 12. oldalán olvasható.)

Jó látni a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra (NEK) való felkészülés jegyében a Kárpát-medencét bejáró keresztet, amelyben jól megférnek egymás mellett a magyar és a más nemzetiségű vértanúk ereklyéi. Mert bár az élet sokszor messzire sodorta őket, amikor fel kellett mutatni egymás és az Úr iránt azt a szeretetet, amely elmegy a végsőig, és az életet is odaadja, mindannyian meghozták a maguk áldozatát.

Hetente elhaladok a Parlament előtt, és a biciklin ülve látom, hogy egy nagy gödört ástak az épület előtt. A kihelyezett feliratok alapján egy Trianon-emlékművet állítanak fel itt. Nem tudom, milyen lesz. Azt viszont tudom, hogy az alapnak szánt mély gödörbe jó volna minden fájdalmas emlékünket beledobálni, betemetni, és aztán egymás kezét fogva, valódi testvérekként elindulni, előrenézve. Jó volna közelebb lépni Istenhez és egymáshoz, testvérekként, ahogyan azt a Jóisten megálmodta, s valóban azért élni itt, e világban, hogy valahol magyarként is otthon legyünk benne, bárhon éljünk is a Kárpát-medencében vagy azon túl. És jó volna, ha nem feledkeznénk meg róla, hogy van elég hely az atyai házban is, ahová a meghívásunk szól. Egy napon beteljesedhet majd az otthonélményünk, átnyúlhat téren és időn, s immár örökre valósággá válhat az összetartozásunk.

Kuzmányi István

Luxusszálloda helyett hajléktalanok otthona

Ferenc pápa a hajléktalanok rendelkezésére bocsátotta a Vatikán egy területen kívüli palotaépületét, amely a Szent Péter-bazilikára néz.

A Migliori-palota arról a családról kapta a nevét, akik a XVIII. században építették, és 1930-ban a Szentszéknek adományozták az épületet. Egy évvel ezelőttig a piarista nővérek tartották fenn, leányanyák számára, ők azonban máshová költöztek. A gyönyörű, fakazettás mennyezetű, freskókkal díszített, színes padlózatú nagy épület így gazdátlan maradt. A teraszáról a tér, az apostoli palota és a bazilika látszik: az embernek olyan érzése van, mintha a kezével érinthetné a *Michelangelo* által tervezett kupolát. Luxusszállodának való ez a hely, de Ferenc pápa másképpen döntött: pápai alamizsnásán, *Konrad Krajewski* bíboroson keresztül a szegényeknek adományozta a palotát, kezelését pedig a Sant'Egidio közösségre bízta.

Konrad atya úgy beszél erről, mintha a legtermészetesebb dolog volna: „Hiszen ez a normális, nem? Ha Ön szerelmes, mit tesz? Igyekszik megtalálni és odaajándékozni a kedvesének a világ legszebb virágait. Mi ugyanezt szeretnénk tenni a szegényekkel. Ez a színtiszta evangélium. A szépségen keresztül vissza akarjuk adni nekik a méltóságukat.” Krajewski bíboros hangsúlyozza, hogy ez nem olyan, mint amikor elvitte a hajléktalanokat a Sixtus-kápolnába: „A Sixtus-kápolnát egyszer meg lehet csodálni, itt azonban lakni lehet, ezen a helyen keresztül vissza lehet térni a normális élethez. A Szentatya egy szállodai szobában lakik a Szent Márta-házban, és a szegényeknek egy palotát ad, egy igazi palotát. Előfordulhat, hogy ha valaki először jön ide vendégségbe, és szétnéz, elbizonytalanodik, megijed, rossz helyre jött. Ez jelenti azt, hogy visszaadni valakinek a méltóságot!”

Carlo Santoro igazgatója a házat, aki a miniszterelnöki hivatalban dolgozik, a bioetikai bizottságban, fiatal kora óta a Sant'Egidio közösség tagja. Munka után leveszi a nyakkendőjét, és ide jön, a palotába. „A pápa akarta, hogy palotának hívjuk. Ez nem egy hajléktalanszálló; sikerült behoznunk ide olyan embereket, akik azt mondták, soha nem mennek be egy szállóra. Ez egy ház azoknak, akiknek nincs házuk. Nagyon szép ház. Amikor Ferenc pápa

(tavaly november 15-én) megnyitotta, azt mondta: »A szépség gyógyít.«

Egy-, két- és háromágyas szobák vannak az épületben, és tizenhárom fürdőszoba. Étkezni a II. emeleten lehet, nem egy nagy teremben, hanem több kisebb ebédlőben. A falakat festmények díszítik, amiket Ferenc pápa kapott ajándékba az évek során. A földszinten nappalit alakítanak ki, tévékkel, könyvekkel, számítógépekkel. Van egy kápolna is, ahol imádkoz-

hatnak az itt élők. A közösség egy orvosa is eljön esténként, megnézi a betegeket. Az egyetlen fizetett alkalmazott *Marco*, a gondnok, aki az éjszakát is az épületben tölti. A bejáratnál egy fénykép látható a közösség ebédjéről, amikor 1982 karácsonyán vendégül látták a szegényeket a Santa Maria in Trastevere bazilikában. A fotón Marco is szerepel.

Sokakról kiderült, hogy súlyos betegek, amit eddig nem is tudtak, csak azután derült rá fény, hogy ide költöztek, ahol a gondjukat viselik. Azt szeretnék, hogy az itt-tartózkodásuk egy állomás legyen az életükben, talpra álljanak, és aztán új életet tudjanak kezdeni, legyen munkájuk.

Silvano nemrég még az árkádok alatt lakott: „Az volt a helyem nyolc éven át. Nedves volt, és hideg. Most viszont éppen meleg vízzel zuhanyoztam, és holnap lemegyek reggelizni. Mi többet kívánhatnék?” – mondja elégedetten.

*

Korábban *Szent II. János Pál* pápa is hasonló lépést tett. A Szentatya 1988-ban avatta föl a Vatikán közelében a Mária Ajándéka (Dono di Maria) elnevezésű otthont, ahol Teréz anya nővérei és önkéntesek gondoskodnak a hajléktalanokról.

**Forrás és fotó: Santegidio.org
Fordította: Thullner Zsuzsanna**

Beiktatták az új bukaresti érseket

Erdő Péter bíboros, prímás és Veres András püspök is jelen volt az ünnepi szertartáson

A bukaresti Szent József-székesegyházban január 11-én beiktatták érseki hivatalába Aurel Percă püspököt, akit Ferenc pápa november 21-én nevezett ki a Bukaresti Főegyházmegye érsek-metropolitájává, a 75. életévét betöltött Ioan Robu utódául. Az ünnepi szentmisén jelen volt Erdő Péter bíboros, prímás és Veres András győri megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke.

Az új érsek-metropolita beiktatásán együtt ünnepelt két bíboros, huszonnégy püspök, több mint kétszáz pap és több ezer hívő. A szertartáson részt vettek az Ortodox Egyház és a zsidó hitközség vezetői, a román polgári és politikai élet képviselői, köztük Ludovic Orban miniszterelnök.

Az ünnepi szentmise keretében Miguel Maury Buendia bukaresti apostoli nuncius olvasta fel Ferenc pápa kinevező bulláját.

Ezután Ioan Robu emeritus érsek átnyújtotta a pásztorbotot Aurel Percă-nek, majd az új főpásztor elfoglalta érseki székét. A főegyházmegye se-

gédpüspöke, papjai és az egyházmegye területén szolgáló szerzetes papok egyenként elé járultak, békeköszöntéssel kifejezve engedelmességüket és tiszteletüket.

Ünnepi homíliájában Aurel Percă érsek-metropolita a pásztorbotról mint a püspöki szolgálat jelképéről beszélt. Úgy fogalmazott, a pásztorbot nemcsak a püspöki szolgálat, hanem az Úr Jézus jelképe is, aki mint Jó Pásztor vezeti híveit.

„Ubi episcopus, ibi Ecclesia”, azaz „Ahol a püspök, ott az Egyház”, mondták régebben, de ma is igaz ez, hiszen

A képen (balról jobbra haladva): Iosif Păuleț jászvásári megyéspüspök, Erdő Péter bíboros, Aurel Percă bukaresti érsek, Petru Gherghel emeritus jászvásári megyéspüspök

Bukarestben mutatott be magyar nyelvű szentmisét Erdő Péter bíboros

Magyar nyelvű szentmisét mutatott be január 12-én Bukarestben Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek. Homíliájában a főpásztor reményét fejezte ki, hogy lelki áldást jelent majd az ősszel Budapesten tartandó 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus, ahol magyarok és nem magyarok átélhetik a közös ünneplés nagyszerűségét.

Az ünnepi szentmisét a bíboros a Minden Kegyelemk Édesanyjáról elnevezett, leginkább Barátok templomaként ismert bukaresti belvárosi istenháza magyar közösségének meghívására mutatta be. Erdő Péter kifejtette: a szeptember 13. és 20. között rendezendő budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus nagyszerű alkalom lesz arra, hogy a résztvevők „együttesen és szentségi módon” könyörögjenek Istenhez az Egyház életéért és azért, hogy a „köztünk csírázó isteni élet valódi képviselői és terjesztői legyünk”. Hozzátette, a kongresszus alkalmából az

egyéni és a közösségi életben való megújulásért kell imádkozni, ami csak Isten csodálatos működésének köszönhetően lehetséges, hiszen a szervezőbizottság ezt a megújulást nem tudja megtervezni. A bíboros elmondta, Bukarestből is várnak híveket a budapesti egyházi eseményre.

Erdő Péter január 11-én részt vett Aurel Percă új bukaresti érsek-metropolita ünnepélyes hivatalba iktatásán, a Szent József-székesegyházban. Percă eddig a Jászvásári (Iasi-i) Egyházmegye segédpüspöke volt. Ferenc pápa novemberben őt nevezte ki az életkora miatt leköszönő Ioan Robu korábbi bukaresti érsek utódává. A Erdő Péter bíboros kifejtette: nagy örömmel tett eleget a meghívásnak, hiszen viszonzni akarta Ioan Robu gesztusát, aki 2003 telén hosszú utazást vállalt annak érdekében, hogy részt vehessen az ő esztergomi érseki beiktatásán. A bíboros úgy fogalmazott: az összetartozást, a katolikus testvériséget szerette volna kifejezni ezzel. Külön örömet fejezte ki azért, hogy magyar nyelvű szentmisére kapott meghívást, hiszen – mint mondta – a nagyapja Bukarestben született, családi házuk is volt a városban. Erdő Péter bíboros az MTI kérdésére elmondta: többször járt már a román fővárosban, de most először mutatott be ott szentmisét magyar nyelven.

Forrás: MTI
Fotó: Tarcsay Péter/
Esztergom-Budapesti
Főegyházmegye

ahol a püspök, ott lesz jelenvalóvá Krisztus misztikus teste – mondta az új főpásztor. Ezután felidézte 1999-ben történt püspökszentelését, a felszentelőimát, melyben a szentelő püspök a Szentlélek segítségével kéri az újonnan felszenteltre azért, hogy méltóképpen végezhesse szolgálatát.

Aurel Percă hangsúlyozta: amikor átvette Ioan Robu nyugalmazott érsektől a pásztorbotot, azt érezte, hogy ezennel átveszi tőle az egyházmegye vezetésének minden örömét és nehézségét. Kijelentette: szentbeszédében nem akarja püspöki szolgálatának pasztorális terveit ecsetelni, hanem szeretné inkább megismerni a rábízottakat, és velük együtt munkálkodni az örömhír terjesztésében.

Az új érsek köszönetet mondott Ferenc pápának a kinevezésért, mindenkinek megköszönte, hogy eljött, majd Szent Ágoston gyakran idézett gondolatát elevenítette föl: „Veletek vagyok keresztény, értetek vagyok püspök.”

Ezután Ioan Robu emeritus érsek köszöntötte az új főpásztort, majd Claudiu Pop balázsfalvi kuriális segédpüspök tolmácsolta Lucian Mureșan balázsfalvi görögkatolikus bíboros-nagyérseknek, a Romániai Katolikus Püspöki Konferencia alelnökének köszöntő szavait.

Aurel Percă 1951. augusztus 15-én született a jászvásári püspökséghez tartozó Szabófalván (Săbăoani, Neamț megye). Jakab Antal püspök a Jászvásári (Iasi-i) Egyházmegye számára szentelte pappá, 1979. június 29-én. Papságának eddigi negyven éve alatt több pasztorális és vezető tisztséget is betöltött.

1999. szeptember 29-én II. János Pál pápa maurianai címzetes püspökké és a Jászvásári Egyházmegye segédpüspökévé nevezte ki. Püspökké 1999. december 8-án szentelte Petru Gherghel megyéspüspök, Jean-Claude Périsset apostoli nuncius és Ioan Robu bukaresti érsek a jász-

vásári székesegyházban. Püspöki jelmondata: „In caritate radicati et fundati – Verjetez gyökereit és vessetek alapot a szeretetben.” (Ef 3,17)

A Bukaresti Római Katolikus Főegyházmegye Románia déli részén fekszik, 17 megyét és a fővárost foglalja magában, területe 91 951 négyzetkilométer. Az egyházmegyét XIII. Leó pápa alapította az akkori bukaresti kormány szorgalmazására 1883. április 27-én, a Praecipuum munus kezdetű apostoli levelével. A püspökség központjaként a fővárost jelölte meg. A főegyházmegye első püspöke a passzionista szerzetes, Ignatius Paoli volt. A legutóbbi, 2018-as összesítés szerint a bukaresti érsekséghez megközelítőleg 60 ezer hívő tartozik, 68 plébániája van, és 97 pap, illetve 39 szerzetes pap szolgál a főegyházmegye területén.

Forrás és fotó:
Angelus Communication;
RomKat.ro
Fordította: Kuzmányi István

Bátran és erővel a hitben

Huszonöt éves a Katolikus Ifjúsági és Felnőttképzési Egyesület

(Folytatás az 1. oldalról.)

A győri megyéspüspök hozzátette, napjainkban különösen átérezzük annak szükségességét, hogy minél többen vállalják: a hitet, amit kaptak, továbbadják másoknak. Emlékeztetett rá: évtizedek óta zajlik a magyar társadalomban is a vita arról, amit az Isten nem halott című amerikai film fejez ki. Egy tanárnő egyik tanuló kérdésére Jézus szavaival válaszolt. Ebből hatalmas vihar támadt, mert az egyik szülő sérelmezte, és minden követ megmozgatott azért, hogy a tanárnőt eltávolítsák az állásából, a vele egyetértők tábláin látható volt: „Azt kértük, hogy tanítson, nem pedig hogy hitet terjesszen.” Állami iskoláink nagy veszélynek vannak kitéve, ha ez a fajta áll liberalizmus tovább terjed,

egy ateista, Isten nélküli közeget próbálnak minden iskolában kialakítani – szögezte le Veres András püspök. Hozzátette: a KIFE egyértelműen vállalja a hit továbbadásának munkáját, ezért öröm, hogy már huszonöt éve működik. Az Egyházhhoz hasonlóan van mondanivalója az élet minden területén. Ezért nagy szükség van a létere, működésére.

A főpásztor kitért rá: nagy szükség van arra, hogy a keresztény értékrendet intellektuális módon is megerősítsük. A kereszténység új kihívás előtt áll: a keresztények egy része ugyanis elvesztette vallási öntudatát. Robert Sarah bíboros ezt így fogalmazza meg Esteledik, a nap már lemenőben című, a közelmúltban megjelent könyvében: „Akárcsak Péter, úgy a mo-

dern világ is megtagadta Krisztust. A mai ember fél Istentől, fél tanítvánnyá lenni.”

Veres András püspök hozzátette: elvesztettük éberségünket, megfogyatkozott a bátorság, gyenge a hitismeret,

hiányzik az Istennel való kapcsolat – ezek és sok más akadályozza, hogy felnőttként tudatos hittel éljünk a világban. Tény, hogy a keresztény értékrend szándékos háttérbe szorítása zajlik ma is, egy ha-

mis ideológia nevében, amit bűvös szóval toleranciának neveznek. Toleránsnak kell lennünk, egészen az önfeladásunkig. Amit ma némelyek gátlástalanul megengednek a kereszténységgel szemben, annak biztos, hogy a töredékét sem engednék meg sem a zsidósággal, sem az iszlám vallással kapcsolatban. Eltűntetik a keresztény jelképeket, hogy ne bántunk hitükben, érzékenységükben más vallásokat. Pedig ha mindenkivel kölcsönösen toleránsak vagyunk, akkor nem lehet probléma, ha mindenki a saját jelképrendszert használja. Nagy szükség van rá, hogy maradjunk erősek és bátrak kereszténységünkben, mert ahogy arra még Szent II. János Pál figyelmeztetett: az Istentől való elfordulás, a Teremtő paran-

csainak semmibevétele a XX. században tragédiához vezetett. Nehogy újabb tragédiákat húzzunk magunkra éppen azért, mert helytelenül értelmezzük a toleranciát, nem vagyunk elég szilárdak értékrendünkben, magatartásunkban – figyelmeztetett Veres András. Végezetül leszögezte, a KIFE céljai egyeznek az Egyház céljaival: építeni Isten országát, elvezetni az embereket a hithez.

Az Emmi államtitkára korábban a KIFE felügyelőbizottsági tagja volt. Előadásából kiderült: egyre több katolikus intézmény működik az oktatás, az egészségügy, a szociális szféra területén, számuk évről évre növekszik, így a képzésnek nagy szerepe van.

Bodnár Dániel
Fotó: Merényi Zita

A BIBLIA ÜZENETE

Az Atyától küldött Fiú

Jn 1,29–34

Keresztelő János óriási hatást váltott ki a kortársai körében. A tömeges érdeklődés, a mondhatni spontán módon hatalmasra duzzadó tanítványi kör olyan jelenség volt, amiről *Josephus Flavius*, a zsidó történetíró még évtizedekkel később is megemlékezett. Nem volt ez csoda, hiszen az évszázados „próféta csönd” után, amikor a választott nép folyamatosan ismételte, őrizte az áthagyományozott isteni szót, de nem élte át annak eleven, aktuális, újbóli felhangzását, megdöbbentő erővel hatott a teveszörbe öltözött, pusztaba költözött pap fiú fellépése. Az sem meglepő, hogy egyesek úgy vélték: ő lehet a megígért Messiás.

János azonban határozottan visszautasította az ilyen irányú feltételezéseket. Akármilyen keménység, dinamizmus lakozott is benne, tisztában volt azzal, hogy eltörpül a várva várt Küldött mellett. De miről lehet majd felismer-ni Krisztust, hogyha ezek az Illést idéző megnyilvánulások sem elegendőek az azonosításához? „Akire látod, hogy leszál a Lélek, s rajta is marad, az majd Szentlélekkel fog keresz-telni. Láttam, és tanúskodom róla, hogy ő az Isten Fia.” (Jn 1,33–34) A Szentlélek az ismerte-tőjegy, a biztos pecsét. A Lélek működése, áradása, tüze az, ami megmutatja: elérkezett az Atyától küldött Fiú.

Fontos megszívlelnünk ezt a látszólag egyszerű alapelvet, mert különös jelentőséggel

bír a kereszténység önmeghatározása szempontjából. Krisztus hitének ugyanis itt van a forráspontja: a Szentlélek megtapasztalásában. A Lélek az, aki megárnýékozza Máriát, s ezáltal beteljesül a megtestesülés csodája. A Lélek az, akit Jézus megígér az utolsó vacso-rán, mondván: „Jobb nektek, ha elmegyek” (Jn 16,7). A Lélek csodálatos pünkösdi kiáradása szüli meg láthatóan, valóságosan az Egyházat, amelynek alapítója Krisztus. És azóta is a Lélek az, aki *Alexandriai Didümosz* szavaival „az Egyház szerzője, vezetője és előmozdítója”.

Mit jelent ez az én számomra? Olyan ember vagyok, akire a kereszttségben sajátosan leszállt a Szentlélek. Istennek oly teremtménye, akinek minden napját a Lélek erőterében kell eltöltenie. Az Egyház és a hívek nagy missziós megtérésének egyik fő erőforrásaként Ferenc pápa ezt jelöli meg: meg kell nyílnunk a Feltámadott Lelkének titokzatos tevékenysége előtt (Evangélii gaudium 275–280). Igen, Lélekkel kell evangelizálnunk, de ehhez meg kell engednünk, hogy ez a Lélek előbb bennünket formáljon. Ne csupán leszálljon ránk, hanem rajtunk is maradjon. Föl kell ébrednünk a Lélek-felejtés álmából, hogy Lélek-hordozókként végbe tudjuk vinni mindazt, amit az Atya ránk bíz.

Török Csaba

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

A bűnbánat könnyei

„Hiszem, Uram, és vallom, hogy te vagy valóban Krisztus, az élő Istennek Fia, ki a világra jöttél üdvözíteni a bűnösöket, akik között első én vagyok.” Így kezdjük Egyházunkban a szentáldozás előtti imádságot minden szent liturgiában. Komoly hitvallás ez: párhuzamba állítható a Hiszekeggyel, amit az áldozati liturgia elején szintén minden alkalommal elimádkozunk (nem csak vasárnap és ünnepeken). Így tehát mindenki ismeri. Am azt talán már kevesebben tudják, hogy az imának ez a kezdőmondata *Szent Pál* apostoltól származik. A pünkösöd utáni 31. vasárnap apostoli szakaszából (1Tim 1,15–17) való. „A bűnösök közt az első én vagyok” – a nemzetek nagy apostola, a hit egyik szilárd oszlopa mondja ezt magáról. Am ebben a rövid szentírási részletben a megtérés teljes útja benne van.

Amit az ima hitnek és megvallásnak nevez, azt az apostol „igaz beszédnek” tartja, olyannak, ami „teljes hitelt érdemel” (1Tim 1,15): Krisztus az üdvözítésünkre jött a világba. Igen, ez a hitünk alapja. Ez kezdődött el Isten örök üdvö-

zítő szándéka szerint (1Tim 2,4) már az örömhírvételkor, ez folytatódott karácsonykor, ez ment végbe nagypénteken, ez teljesedett be húsvétkor, és ez vált teljessé pünkösdkor. Igen ám, de nem elegendő a puszta hit. *Szent Jakab* apostol azt írja a levelében: még az ördögök is hiszik, hogy van Isten, de ők rettegnek (Jak 2,19). Azért, mert már nem tudnak megtérni, az ő soruk örökre eldőlt.

Nekünk viszont Szent Pál megmutatja az igaz utat: a bűnbánat útját. A hit után ez a második lépés az igazi megtérés felé. Az apostol ki tudja mondani: „a bűnösök között az első én vagyok” (1Tim 1,15). Mennyire idegen ez a világi gondolkodásmódtól! Pedig az nem új keletű, hiszen már a Biblia elején megtaláljuk a bűnbeesésnél, amikor Ádám Évára, Éva pedig a gonosz kígyóra hárítja a felelősséget (Ter 3,12–13). Sajnos általános emberi magatartás tükröződik ebben: nem én tettem, nem én vagyok a hibás. Holott csak akkor van szabaddulás a büntől, csak akkor kapja meg az ember a felmentést, akkor részesedhet a szentgyónásban és a feloldo-

zásban, ha be tudja vallani a bűnét, és nem keresi a kibúvókat. Jézus Krisztus így meg tudja mutatni végtelen türelmét, és az örök életre tud vezetni bennünket is.

Szent Pál apostol pedig mindezért hálaadással, dicsőítéssel fordul a Jóisten felé: neki legyen „tisztelet és dicsőség mindörökkön örökké! Ámen.” (1Tim 1,17) A hit megvallása és a bűnbánat kifejezése után ez a harmadik feladatunk nekünk is: Isten dicsóítása. Ha a hitünket erős lélekkel megvalloztuk, ha a bűnbánat könnyeiben megfürdettük a lelkünket, akkor lesz igazi és teljes az istendicsőítésünk. Igyekezzünk hát így követni Szent Pál apostol tanítását.

Hit, bűnbánat, dicsőítés: egyformán fontosak. Most mégis a középsőre irányul nagyobb fény. A régi tanmese szerint Isten angyla nem a megárvult kisgyermek könnycseppjét, nem a szerelmét sirató fiatalét, nem is a megövezgyült hitvesét, hanem a bűneit sirató emberét tudta a legragyogóbb könnycseppként az Ur elé vinni. Legyen a mi bűnbánatunk is ilyen!

Ivancsó István

AZ EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUSRA KÉSZÜLVE

Az Eucharisztia ünneplése 79.

Az úrnapi körmenet soron következő himnusza feltehetően a IX. századból származó *Aeterne rex altissime* (Örök, fölséges király). Az ismeretlen szerző himnuszat *Orbais-i Gottschalk* is idézi. A középkor folyamán egyaránt énekelték a bencés, a ciszter és a domonkos rítusokban. A himnusz kezdősora három liturgikus költemény bevezetője; ezek közül az Urunk mennybemenetelének ünnepére írt szöveg a legismertebb. Az ünnep himnuszának két formája van: a rövidebb, nyolc versszakos, amely humanista jellegű változtatásokkal bekerült az 1632-es *Breviarium Romanumba*, és a hosszabb, amely a mozarab liturgikus hagyományban maradt fenn. A nyolc versszakos himnuszt az 1949-es *Antiphonale Romanum*

az ünnep és az azt követő köznapok matutinum imaórájához kapcsolta, így vette át a II. vatikáni zsinat liturgikus reformja nyomán szerkesztett *Az imaórák liturgiája* az ünnep olvasmányos imaórájába. Ez utóbbi szövege nem mindenben egyezik a *Breviarium Romanumban* található szöveggel, mivel a liturgikus reform nyomán a szerkesztők visszatértek a legkorábbi ismert változathoz. Érdekességgéppen megjegyezzük, hogy a mozarab liturgikus hagyományban a himnusznak további négy versszaka van – ez tehát a hosszabb változat. A himnusznak a XIII. századból származó harmadik változatát énekelik Párizsban az Úr töviskoszorújának tiszteletére (hamvazószerda utáni péntek). *Michael Hermesdorff* Graduale-

kiadásában az úrnapi körmenet negyedik stációjához vezető úton azonban nem ezt, hanem a *lesu dulcis memoria* kezdetű himnuszt énekelték. Az 1908-as és ennek nyomán az 1972-es *Graduale Romanum* az *Aeterne rex altissime* kezdetű himnuszt közli, és így tesz a *Harmat Artúr* és *Werner Alajos* által szerkesztett *Cantus Cantorum* is (1958). A himnusznak két dallama ismert, egy IV. és egy VIII. módusú, valamint ezek variánsai. Feldolgozásai közül leginkább *John Sheppard* (1515 körül–1558 december) műve ismert. A himnusz a mennybe emelkedett Jézus Krisztus győzelméről énekel, aki így diadalt adott a kegyelemnek, és aki előtt hódolattal leborul minden teremtmény a világon.

Sztankó Attila

A HÉT SZENTJE

Boldog Özséb

Január 20.

Szüleitől gondos nevelést kapott, az akkori főváros káptalani iskolájába járaták. Társaihoz képest fiatalon megtanult írni, olvasni. Szembetűnő vonása volt a magány szeretete. Miután pappá szentelték, filozófiát tanított, de nem az emberek, hanem Isten tetszését kereste.

Az esztergomi főkáptalan a tagjai közé iktatta. *Boldog Özséb* a jövedelmét mindig szétosztotta a szegények között. A papi zsolozsmát, a szentmise bemutatását annyi áhítattal végezte, hogy mély benyomást tett mindenki-re, aki csak látta. Többi idejét az olvasásnak, elmélkedésnek és az írásnak szentelte. Följegyezték róla, hogy „egyetlen percet sem hagyott kihaszánlatlanul”. Mára sajnos nem maradtak fenn az általa írt könyvek.

Fiatalkorától vágyódott a remeteélet után. Akkoriban sok remete élt Esztergom környékén, a pilisi hegyekben. Amikor bent jártak a városban, hogy kézműves termékeiket eladják, és azok árán gondoskodjanak szükségleteikről, rendszerint a vendégszerető Özséb házáat is fölkeresték, aki valószínűleg a lelkivezetőjük volt.

A tatárok pusztítása komoly szemléletváltozást okozhatott Özséb lelkében, és még inkább a remeteség felé hajlíthatta. De négy évig még segített az emberek testi és lelki felépülésében, az ország újjáépítésében. Elismeréssel szemlélte az Esztergomban megalapított, akkoriban alakult két koldulórend, a domonkosok és ferencesek munkáját, de nem csatlakozott hozzájuk. Úgy érezte, kortársainak még konkrétabb iránymutatásra van szükségük: példaadásra az engesztelésben és a vezeklésben. Lemondott a kanonokságról, és *Vancsai István* érsek engedélyével 1246-ban Szántó közelében remeteségbe vonult, hogy az ima, a böjt és az engesztelés által esdjen kegyelmet mostoha sorsú nemzetének. Már megtanulta, hogy mi a mulandó és mi a maradandó érték, hiszen hamuvá és porrá vált minden nagysze-

rú alkotás, amit a keresztény áldozatkészség hazánkban létrehozott.

Első ténykedése az volt, hogy a barlangja alatt letűzte a szent keresztet. *In Cruce salus* (A Keresztben az üdvösség) – ez volt a jelszava és a meggyőződése. Életét nem szövik át a legendák aranyzárai. Egy alkalommal mégis csodálatos látomásban részesült. Egy éjjel, ima közben sok apró lángot pillantott meg az erdő mélyén. Egymás felé tartottak, és végül tüzes fénynyalábbá olvadtak össze. Úgy érezte, ez égi jel, felhívás, hogy egyesítse a szétszórtan élő remeteket.

1250-ben Pilisszántó közelében kisebb templomot építettek a Szent Kereszt megtalálásának emlékére (Pilisszentkereszt). Észak felől négyszögletes monostor csatlakozott hozzá az együtt lakó remeték számára. Özséb sorra járta az ország nagyobb remetetelepeit. Először a Pécs melletti Szent Jakab-hegyi remetékhez ment, akik már 1225-től közösségben éltek. Elkérte szabályzatukat, és egyesítette a két monostort. Majd Rómába ment, hogy megszerezze a Szentszék jóváhagyását. IV. Orbán pápa megerősítette a rendet, de nem engedte meg, hogy átvegyék *Szent Ágoston* szabályait, mert a szükséges anyagi feltételek még nem voltak biztosítva.

Özséb húsz éven át szervezte, irányította, kormányozta rendjét, amelyet *Remete Szent Pál* oltalma alá helyezett, mert mint első remete ő volt ennek az életformának az elindítója. Szerénységtől indítva mintegy el akarta hárítani magáról a rendalapítónak kijáró tiszteletet.

IV. Béla király átadta a remetéknek pilisi vadászlatát, amelyben 1263-ban megalapították második rendházukat a Szentlélek tiszteletére (Pilisszentlélek).

Első Remete Szent Pál Rendje, azaz a pálosok a végleges egyházi jóváhagyást 1308-ban kapták meg. Ekkor tértek át a Szent Ágoston regulája szerinti életre.

L. K.

JANUÁR 19., ÉVKÖZI 2.

VASÁRNP (Sára, Máriusz,

Márió, Megyer) – Iz 49,3,5–6

(A nemzetek világosságává tesz-

lek, hogy üdvösségem légy.) –

1Kor 1,1–3 (Kegyelem nektek és

békesség Atyánktól, az Istentől,

és az Úr Jézus Krisztustól!) – Jn

1,29–34 (Ime, az Isten Báránya,

aki elveszi a világ bűneit!) –

Zsolozsma: II. zsoltárhét – Énekrend: Ho

227 – EE 587, Ho 227 – EE 143, Ho 109 – EE 596, Ho 274 – EE 361.

JANUÁR 20., HÉTFŐ – Szent Fábán pápa és vértanú vagy Szent Sebes-

tyén vértanú vagy Boldog Özséb áldozópap emléknapija (Tímea) – 1Sám

15,16–23 – Mk 2,18–22.

JANUÁR 21., KEDD – Szent Ágnes szűz és vértanú emléknapija

(Agnéta, Inez) – 1Sám 16,1–13 – Mk 2,23–28.

JANUÁR 22., SZERDA – Boldog Batthyány-Strattmann László család-

apa vagy Szent Vince diakónus és vértanú emléknapija (Anasztáz, Artúr)

– 1Sám 17,32–33.37.40–51 – Mk 3,1–6.

A hét liturgiája

A év

JANUÁR 25., SZOMBAT – SZENT PÁL APOSTOL MEGTÉRÉSÉ-
NEK ÜNNEPE (Saul, Henrik) – ApCsel 22,3–16 vagy ApCsel 9,1–22 – Mk 16,15–18.

JANUÁR 26., ÉVKÖZI 3. VASÁRNP (Szent Timóteus és Szent Ti-
tus püspökök, Paula, Vanda) – Iz 8,23b–9,3 (A pogány nemzetek terü-
letén a nép nagy fényességet lát.) – 1Kor 1,10–13.17 (Éljetek mindnyájan
egyetértésben, és ne szakadjatok pártokra!) – Mt 4,12–23 vagy Mt 4,12–17
(Jézus Kafarnaumba jött, hogy beteljesedjék, amit Izajás mondott.) – Zso-
lozsma: III. zsoltárhét – Énekrend: Ho 257 – EE 587, Ho 257 – EE 148,
Ho 123 – EE 554, Ho 152 – EE 189.

JANUÁR 23., CSÜTÖRTÖK

(Emese, Emerencia, Zelma) –

1Sám 18,6–9; 19,1–7 – Mk 3,7–

12.

JANUÁR 24., PÉNTEK –

Szalézi Szent Ferenc püspök

és egyháztanító emléknapija

(Vera) – 1Sám 24,3–21 – Mk

3,13–19.

Erősítsük meg a közös tanúságtételt

Az Evangélikus Egyház megnyitotta az úrvacsora évét

A Magyarországi Evangélikus Egyház (MEE) 2020-at az úrvacsora évének nyilvánította. Ebből az alkalomból tartottak sajtótájékoztatót az országos iroda kápolnájában, január 7-én. A tematikus év a budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszushoz is kapcsolódik.

„Délelőtt ebben a kápolnában ünnepélyes istentisztelettel nyitottuk meg Kondor Péter és Szemerei János püspökökkel az úrvacsora évét. Reméljük, hogy ez az esztendő az egyházak lelki megújulására szolgál majd” – kezdte tájékoztatóját Fabiny Tamás, a Magyarországi Evangélikus Egyház elnök püspöke. Az Evangélikus Egyház nagyon sokféle szolgálatot végez, ám az is fontos, hogy sajátos tevékenységére, lelki feladataira is megfelelő hangsúlyt helyezzenek. Az evangélikus felfogás szerint a keresztség mellett az úrvacsora az a szentség, amelyet Jézus Krisztus szerzett. Az evangéliumban gyökerező úrvacsora tanítása Luther Márton műveiben és az Ágostai hitvallásban is fontos szerepet kap. „2020-ban a Magyar Katolikus Egyház lesz a vendéglátója a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusnak. Ez az esemény jó esélyt teremt arra, hogy közösen, ökumenikus szempontok szerint is gondolkodjunk az Oltári-szentségről és a látható egység megvalósulásá-

nak lehetőségeiről” – hangsúlyozta Fabiny Tamás. Sok vegyes házasságban élő hívőnél okoz gondot, hogy nincs mód a közös úrvacsoravételre. Jézus azt mondta, hogy „jőjjetek hozzám mindnyájan”. Ez a mindnyájan pedig – ha teológiaiilag tisztáztuk a fölvetődő kérdéseket – szó szerint értendő. Fabiny Tamás azt is elmondta, a közelmúltban Erdő Péter bíboros, prímással egyeztetett arról, hogy az Evangélikus Egyház milyen programokhoz csatlakozhat majd szeptemberben. Szándékuk, hogy „megerősítsék a közös tanúságtételt”. „A szegények között is csak akkor tudunk hitelesen jelen lenni, ha hitünkben is megerősödünk” – mutatott rá Fabiny Tamás püspök. Lackfi János versére Gryllus Dániel előadóművész komponálta az úrvacsora évének himnuszát. A Kaláka együttes alapító tagja arról beszélt, hogy zenekaruk is ökumenikus, hiszen ketten evangélikusok, ketten katolikusok, hármojuk édesanyja pedig református. Repertoárjukban már évtizedek óta helyet kapnak azok a vallásos témájú és bibliai alapú dalok, melyeket Magyarországon kívül külföldön is többször előadtak. Gryllus Dániel többek között arról a szimbolikus alkalomról is mesélt, amikor egy ökumenikus tábor résztvevői közös asztalról, de felekezetenként külön-külön vették magukhoz az úrvacsorát. Mint elmondta, Lackfi Jánossal sok éve dolgoznak együtt, ezt a dalt kifejezetten közösségi éneklésre írták. Hafenscher Károly, az MEE zsinatának lelkészi elnöke az úrvacsora évének programjait ismertette elmondta, fontos, hogy a keresztség ne maradjon elmélet, váljon közösségi életménnyé. Ezért is szeretnék a helyi gyülekezetektől kiindulva az országos eseményekig kiterjeszteni az úrvacsora évének programjait. Szerveznek majd teológiai és néprajzi konferenciákat, tartanak külön evangélikus–katolikus és evangélikus–református szimpóziumot is. Az Evangélikus Országos Múzeumban Szeretnek eledle címmel rendeznek kiállítást, de zenei és más kulturális programokat is szerveznek, valamint egy képzőművészeti pályázatot hirdetnek az úrvacsora témakörében.

Baranyai Béla
Fotó: Merényi Zita

Fölveszik a versenyt

Főegyházmegyei csocsóbajnokság a békásmegyeri plébánián

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye 2012 óta rendez csocsóbajnokságot a ministránsoknak. A békásmegyeri Szent József Plébánia közösségi házában tizen-nyolc csapat mérte össze ügyességét január 11-én. A fiatalok nemcsak egymás ellen küzdöttek, hanem önmagukkal is: kihívást jelentett számukra, hogy le tudják tenni a mobiltelefonokat.

Nagy a nyüzsgés a Szent József Plébánia közösségi házában termében. Két csocsóasztalnál zajlik a játék. Kétfős csapatok mérkőznek meg egymással: budapesti plébániák ministránsai. A játékosok körül lelkes szurkolók állnak, köztük a vendéglátó plébános, Szili András. Érdeklődésel követik a meccset, amit 10-1-re a Szent József Plébánia nyer. A teremben körben ülnek a várakozók. Sokan az okostelefonjaik képernyőjét nézik a mérkőzések helyett: semmi sem adhatna hitelesebb képet arról, mivel is kell fölvenniük a versenyt azoknak, akik ifjúsági programok szervezésével foglalkoznak. Az alsóستól a végzős gimnazistáig minden korosztály képviseltette magát az eseményen. A fiús versenyben egyetlen bátor lánycsapat állt ki a plébániájáért. A város minden részéről érkeztek gyerekek. A legnépesebb csapatot a pasaréti ferencesek hozták.

A csocsóasztalt ezúttal a budakalászi Szent Kereszt Felmagasztalása Plébánia csapata vihette haza. Kálmán Antal, a főegyházmegye ministránsreferense, a program szervezője és ötletgazdája elmondta: hivatalba lépésekor, 2012-ben indította útjára ezt a kezdeményezést. A bajnokság fődíja egy csocsóasztal, amit a győztes csapatnak el kell helyeznie a plébániáján. Kálmán Antal a játékkal

újabb alkalmat szeretett volna teremteni arra, hogy a fiatalok örömmel kötődjenek a plébániájukhoz. Olaszországban járva ugyanis megirigyelte, hogy az ottani plébániáknak foci- és kósárpályájuk is van, a hittanteremben pedig csocsóasztal áll, míg nálunk a plébánia gyakorta a lelkipásztorok lakása. Ahol van ministránsközösség, ott elfér egy csocsóasztal is, amely vonzza a fiatalokat, és alkalmat kínál arra, hogy a mise vagy a hittan után együtt maradjanak, játsszanak, beszélgessenek. Ezáltal is erősödhet a közösség. Szöveg és kép: Trautwein Éva

Szentelj meg engem és a vizeket!

Kocsis Fülöp hajdúdorogi érsek-metropolita január 6-án, vízkereszt napján szent liturgiát mutatott be Budapesten, a Fő utcai Szent Flórián-templomban, majd a Batthyány téren megszentelte a Duna vizét.

Útban a templom felé fiatalok hittanulmányaim jutottak eszembe. Az, hogy az epifánia megünnepléséről elsőként Alexandriai Kelemen írt, ám jelentőséget csak a 325-ben, Niceában megrendezett első egyetemes zsinat után tulajdonítottak neki. Vízkeresztkor Isten lehajol az emberhez; a vízszentelés szertartásában ezt fejezi ki a vízbe merülő hármasygyertya. A liturgiában a keresztség alámerítése pedig Jézus alámerülését szimbolizálja, aki ezáltal megszenteli a vizet. Miközben a szent liturgiára igyekeztem, eszembe jutott az előző este is, amikor egy pap barátunk járt nálunk házszentelésen. Szenteltvízzel meghintette a helyiségeket; békét, szeretetet, megértést, meghallgatást kértünk Istentől, és azt, hogy az egész esztendőben lakjon hajlékunkban. A Jóisten dicsősége mindenütt jelen van – gondoltam. A Szent Flóriánnak szentelt templomban Kocsis Fülöp érsek, mintha csak a gondolataimat fürkészte volna ki, prédikációjában többek között arról beszélt, hogy Isten ugyan mindig köztünk van, az emberek mégis várják. Ez a várakozás fejeződik ki évről évre karácsonykor, Krisztus születésének, és húsvétkor, föltámadásának napján. Ősi hagyomány szerint minden esztendőben megszenteljük a vizeket is. Vajon mi szükség van erre? Isten talán bűjőcskát játszik velünk? Eltűnik, és aztán újra megjelenik? Szó sincs erről – folytatta beszédét a főpásztor, majd egy példát említett. Ha a gyermekünk külföldön tanul, és hazalátogat, nagyon örülünk neki. Isten jelenléte folyamatos, ám mi csak annak a megjelenését vesszük észre, akire várakozunk. Ezért van tehát szükségünk rá, hogy minden évben átéljük ezeket az ünnepi eseményeket, mert így készülünk Isten eljövételére. Ha nem várunk, észre se vennénk, hogy itt van közöttünk. Isten állandóan közeledik felénk. Életünknek egyetlen pillanata sincs, amikor távol lenne tőlünk. Mindenütt jelen van, mindenhol utánunk jön. Legsúlyosabb bűneinkben is ott van mellettünk, nem hagy

magunkra bennünket. Soha nem mondhatjuk tehát, hogy elhagytott engem az Isten. Ha ezt érezzük, az azt jelenti, hogy mi hagytuk el őt. Mi bűjtünk el előle, mi csuktuk be a szemünket, hogy ne lássuk, aki mindenütt jelen van. Évente visszatérő ünnepünkben valójában azt ünnepeljük, hogy felnyílt a szemünk, és megláttuk őt. A bűneink eltávolítanak bennünket Istentől. Olyan ez, mintha hátrálnánk

szédében arra a kérdésre kereste a választ, vajon felfogjuk-e, mi mozgat minket tetteinkben. Fölismerjük-e, ki irányítja ezt a világot? Életünk nagy kérdései nem maradhatnak válasz nélkül. Ami vízkeresztkor történik a folyó vizével, az nem pusztán teológiai, hanem az életünket érintő kérdés – fogalmazott a főpásztor. – Ha a megszentelt víz megérint bennünket, akkor Isten áldó keze is elér hozzánk. Nem mindegy, hogy részesülünk-e ebben az áldásban, vagy sem. Nem mindegy, hogy odahajtuk-e a fejünket Isten áldó keze alá, vagy nevetve, gúnyolódva elfutunk előle. Életünk lényegét meghatározó kérdés tehát, hogy miként közelünk Isten áldó keze felé. Vízkeresztkor Isten közelít felénk. A folyóba alámerített kereszttel maga Isten száll le közénk. Eljön, hogy köztünk legyen a hétköznapijainkban is. Kérdés azonban, hogy miként viszonyulunk a hozzánk érkezőhöz. Istennel való barátságunk mindennél előbbre való. Sokkal jobban függünk a Mindenhatótól, mint bármely e világi hatalom képviselőjétől. Igaz, nagyobb szabadságot is ad nekünk az Úr, mint bárki más. Azért jöttünk ki tehát a vízpartra, hogy rábredjünk erre a szabad függésre. Fel kell ismernünk a hozzánk közeledő Urat, aki nem csupán folyónk vizébe, hanem a mi életünkbe is alászáll. Nem csupán a világot tölti be a vizek megszentelésével, hanem az életünket is. Azért jön, hogy megajándékozzon minket önmagával. Tőlünk függ viszont, hogy mit kezdünk vele, hogyan viszonyulunk hozzá. Kinevetjük, kigúnyoljuk vagy „engem is áldj meg, Uram” szavakkal meghajtuk előtte a fejünket, belátva, hogy végtelenül nagy szükségünk van rá. Bízom abban, hogy egyre többen megértik, az itt lévő pedig egyre mélyebben átérzik, milyen nagy szükségünk van Jézus Krisztusra – fejezte be beszédét Fülöp érsek, majd a megszentelt Duna-vízzel meghintette és megáldotta a parton állókat.

Bókay László
Fotó: Merényi Zita

Szent Margittal találkozhatunk a szigeten

Egyházunk január 18-án ünnepli Árpád-házi Szent Margit égi születésnapját. Évtizedek óta hagyomány, hogy a Margit-szigeti kolostor romjainál, ahol a királyné szerzetesként élt, és ahol sírja ma is látható, az esztergomi érsek szentmisét mutat be hazánkért. 2020-ban az ünnepélyes liturgiát január 20-án, vasárnap, 11 órakor celebrálja Erdő Péter bíboros, prímás. A fontos egyházi és társadalmi eseményre mindenkit szeretettel hívunk és várunk.

Szent Margit szentté avatásának 75. évfordulója alkalmából a Fővárosi Önkormányzat szobrot állított a szentnek a szigeten. Elgondolkodtat, hogy Bakos Ildikó alkotását nem a kolostor romjai között, hanem a sétány mellett helyezték el. Nekünk, arra sétáló embereknek mégis az az érzésünk, mintha a kolostorban látnánk. Talán azért, mert a szent tekintete azt tükrözi, hogy találkozott az Úrral, és ezt az élményt hordozza a szívében, ennek öröme tükröződik az arcán, a szemében. Ezzel ajándékozza meg az arra járókat is.

Sétáinkra az emberek általában magukkal viszik a napi gondjaikat is. Nem csak megpihenést, hanem felüdülést, megerősítést várnak. Lehetnek közöttük olyanok is, akik azon töprengenek, hogy miként tudják megváltoztatni

az életüket, ami nem várt akadályba ütközött, vagy rossz irányban halad. Más szavakkal, megtérésre volna szükségük, de nincs hozzá erejük. A szent szobrával való szembetalálkozás talán segít ebben. Margit is állandó küzdelmet vívott a környezetével, amihez kegyelmi erőre volt szüksége. Szülei, eredeti

szándékukat megváltoztatva, az ország politikai helyzetét szem előtt tartva férjhez akarták adni. Megfelekeztek arról, hogy égi Jegyesének Margit már elkötelezte magát, és egy másik ország ügyeit tekinti elsődlegesnek. A szerzetes nővéreket pedig, akik javarészt az ország főurainak lányai közül kerültek ki, zavarba ejtette társnőjük másokat szolgáló, radikális szeretete. Emiatt sokszor elmarasztalták őt. Nem voltak felkészülve arra, hogy kövessék, ezért inkább elítélték a viselkedését. Szent Margitnak naponta erőre volt szüksége ahhoz, hogy megvívja ezeket a küzdelmeket. Ezt a kegyelmi erőt az Úrral való találkozás adta meg számára, és az, hogy az ő jelenlétében élt.

Szent Margit napján az ünnepi szentmise kegyelmeiből részesülve, a szobor előtt állva, saját életünk eseményein elmélkedve mi is felismerhetjük: életünk útjain segítséget csak felülről kaphatunk. Isten adhatja meg azt a belső látást, ami segítséget jelenthet ahhoz, hogy küldetésünket egyre jobban felismerjük, és visszautasítsunk minden olyan, külső sikereket ígérő kísértést vagy ellenhatást, ami erről az útról letéríthet minket.

Beran Ferenc
Fotó: Fábián Attila

Újjászületésünkre emlékeztet

Házzszentelés a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye püspöki hivatalában

A debreceni római katolikus püspöki hivatal épületében házzszentelési szertartást tartottak január 7-én. Az esemény a déli zsolozsma elimádkozása után kezdődött a kápolnában. A dolgozók együtt fohászkodtak, kérték az Úr áldását életükre és munkájukra.

A szentelés előtt Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök rövid elmélkedését hallgathatták meg a jelenlévők. A főpásztor elmondta, hogy vízkereszt ünnepén és az azt követő napokban szenteltvízzel hintik meg a házakat, otthonokat, annak jeleként, hogy Urunk megjelenésének üzenete, Isten megváltó szeretete, szabadító ereje minden emberre kiárad. Ahová eljut ez a kegyelem, és ahol az emberek megnyitják előtte a szívük kapuját, ott a keresztség révén megtörténik az újjászületés. Hiszen a szenteltvízzel való meghintés újjászületésünkre, keresztségünkre emlékeztet bennünket.

Engedjük be tehát otthonainkba, munkahelyünkre, életünkbe és a szívünkbe Isten megváltó szeretetét, hogy elmondhassuk: értünk lett emberré. Azért jött közénk, hogy megsebadítson, új életet, reménységet adjon, s mi is csillagok, útmutató jelek lehessünk mások számára – fogalmazott a püspök. Hozzátette, reményei szerint a hivatal nemcsak munkahely, hanem otthon is mindannyiunk számára. Valamennyien arra kaptunk meghívást, hogy a betlehemi csillaghoz hasonlóan, amely utat mutatott a bölcseknek, mi is vezessük embertársainkat életünkkel, szolgálatunkkal, s így rátaláljanak Jézusra és arra a szeretetre, amely után mindenki vágyakozik – fogalmazott a főpásztor. Palánki Ferenc püspök ezután szenteltvízzel hintette meg a püspökség irodáit és az épületben lakók otthonait.

Forrás és fotó:
Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye

Krisztus átalakíthat minket

Udvardy György érsek évértékelője

A veszprémi érseki palota dísztermében december 23-án tartott évértékelő ünnepségen Udvardy György érsek köszönetet mondott egész évi szolgálatukért az érseki hivatal és a várbeli egyházi intézmények munkatársainak és lelkipásztorainak. Az eseményen kihirdette a Veszprémi Főegyházmegyében január 1-jén életbe lépett személyi változásokat is.

Az ünnepségen mások mellett jelen volt Márfi Gyula nyugalmazott érsek, Szerenka Miklós érseki helynök, Takáts István érseki kancellár, Mail József gazdasági helynök, Szijártó László karitászigazgató, Nagy Károly plébános és Felker Zsolt hitoktatási referens.

Az eseményen a várpalotai Nepomuki Szent János Katolikus Általános Iskola diákjai pásztorjatekkal, a főegyházmegye papnövendékei énekekkel közreműködtek.

Köszöntőjében Udvardy György megosztotta a jelenlévőkkel azt a szentírási idézetet, amely 2020-ban minden tevékenységet és a lelkipásztori munkát is irányítani hivatott a főegyházmegyében: „Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép vagytok!” (1Pét 2,9)

„E szentírási rész keresztény identitásunk egyéni és közösségi tulajdonságait fejezi ki. Ezáltal jobban megismerjük

Jézus Krisztust, aki teljesen átalakíthat minket, új kapcsolatokat, új gondolatokat és célokat adhat mindannyiunknak” – mondta a veszprémi érsek. Reményét fejezte ki, hogy a főegyházmegyei hivatalon belül is az újjászületést, a krisztusi erényekbe öltözést segítik majd elő a munkatársak.

Köszönetét fejezte ki a jelenlévőknek az egész éves munkáért, a sokféle tevékenységért, amelyet a főegyházmegyei hivatalban végeznek. Szerenka Miklós általános érseki helynöknek – Márfi Gyula nyugalmazott érsek nevében is – megköszönte a hosszú éveken át tartó szolgálatát. Isten áldását kérte rá, és azt, hogy sok ereje legyen még a helyi közösségében végzett segítő szolgálat ellátására.

Udvardy György érsek egyúttal bejelentette, hogy az új érseki helynök tisztét 2020. január 1-jétől Takáts István eddigi érseki kancellár tölti be, Tornavölgyi Krisztián plébános pedig januártól irodaigazgatóként szolgál a főegyházmegyei hivatalban.

Forrás és fotó:
Veszprémi Főegyházmegye

Negyvenkilenc szerzetes nővért temettek újra Pécsen

Negyvenkilenc szerzetes nővér földi maradványait helyezték örök nyugalomra a pécsi Gyertyaszentelő Boldogasszony-templom attemplomában, miután korábbi nyugvóhelyüket felszámolták.

Az újratemetés szertartását január 8-án, koncelebrált püspöki szentmise keretében Mohos Gábor esztergom-budapesti segédpüspök vezette. Az eseményen jelen voltak a szocialista rendszer utolsó éveiben elhunyt nővérek szerzetes testvérei.

Homíliája elején a püspök a következőket mondta: „Azokat a szerzetes nővéreket temetjük új helyre, akik haláluk után nem részesültek olyan szertartásban, ami kellőképpen kifejezte volna az őket megillető megbecsülést. Így eljött az alkalom, hogy bizonyos értelemben pótoljuk ezt. Elődeink, akiknek a nyomában járunk, az élő Isten tanúi voltak. Életük példa számunkra, hiszen hivatásunkkal egyformán szolgáljuk az Urat. Ezért magunk is járjuk végig az utunkat, amely hasonló az elhunyt szerzetes nővérek útjához, de különbözik is tőle.

Mások ezek az utak, mert különbözők a történelmi hely-

zeteink, a körülményeink és az emberek, akik körülvesznek bennünket. De hasonlóak a kihívásokkal való szembenézésben, mert nekünk is ugyanúgy naponta meg kell vívunkunk a jó harcot.”

„A nővérek élete bátorítást jelent számunkra. A Bölcsesség könyvéből elhangzott olvasmány (Bölcs 3,1-9) az igaz emberről szól: a világ nem érti meg, ám ő igaz forrásként tekint az élő Istenre, aki minden körülmények között szeretettel veszi körül benne bízó gyermekeit. Ebből a mély hitből remény fakad” – hangzott el a szentmise homíliájában.

A mise végén Lobmayer M. Judit, a Magyarországi Rendfőnöknők Konferenciájának elnöke megköszönte a Pécsi Egyházmegyének, hogy lehetőséget adott az újratemetésre. Külön köszönetet mondott Udvardy György veszprémi érsek, pécsi apostoli kormányzó támogatásáért.

Ezután Mohos Gábor püspök vezetésével a Gyertya-

szentelő Boldogasszony-templom attemplomában örök nyugalomra helyezték a Pécsi Egyházmegyehez kötődő negyvenkilenc szerzetes nővér földi maradványait.

A nővérek tizenhat szerzetesrend tagjai voltak, és a rendek feloszlátása után valamennyien a pécsi püspökség épületében találtak menedéket. A kommunizmus utolsó két évtizedében haltak meg, a pécsi köztemető egyik félreeső parcellájában temették el őket. Mivel egykori nyugvóhelyüket felszámolták, a Pécsi Egyházmegye vállalta az újratemetésüket. A pécsi székesegyházi plébánia ajánlotta föl a sírhelyeket a szerzetes nővérek földi maradványai számára, akik életük utolsó lehetőségükig hűségesek maradtak elköteleződésükhöz.

A nyugalomra helyezett nővérek a következő szerzetesrendekhez tartoztak: Szent Orsolya Rend Római Uniójának Magyar Orsolyita Közössége, Annunciáta Nővérek Kongregációja, Boldogasszony Iskolanővérek, Congregatio Jesu, Ferences Mária Misszionárius Nővérek, Ferences Szegénygondozó Nővérek Kongregációja, Jézus Istene Szívéről Nevezett Kármelita Nővérek, Jó Pásztor Nővérek Kongregációja, Keresztes Nővérek, Krisztus Király Nővérek, Legszentebb Údvözítő Nővérei, Miasszonyunkról Nevezett Kalocsai Iskolanővérek Társulata, Notre Dame Női Kanonok- és Tanítórend, Szent Erzsébetről Nevezett Betegápoló Nővérek, Szeretet Leányai Társulata, Szociális Missziótársulat.

Forrás és fotó:
Pécsi Egyházmegye

Párizs érseke a fogyatékossgal élőkért

Michel Aupetit, Párizs érseke 2019 szeptemberében új helynökséget hozott létre annak érdekében, hogy a fogyatékossgal élők könnyebben bekapcsolódhassanak a plébániai életbe.

Sokkal több a beteg, a fizikai korláttal küzdő keresztény, mint gondolnánk. Közülük sokan azonban nem mernek részt venni a plébániai programokon, azt feltételezve, hogy a jelenlétük zavarja a többi hívót. 2017 decemberében a frissen kinevezett főpásztor a *La Vie* című katolikus folyóiratnak adott interjújában föltárta, hogy amikor (1979 és 1990 között) általános orvosként dolgozott, a sérültekkel folytatott munka merőben megváltoztatta a látásmódját: „Jóval többet tanítottak nekem az emberi mivotról, mint bármely szakkönyv.” Párizs érsekéként ezt a tapasztalatot szeretne volna megosztani az egyházmegyéjével.

Kezdeményezésére 2019. szeptember 1-jén új helynökség alakult, amely a fogyatékossgal élőknek a plébániai közösségbe való beilleszkedését segíti. A helynökség vezetője, Franck Souron hangsúlyozza, hogy „az ügy magát az Egyházat érinti, annak mintájára, ahogyan ez már több mint tíz éve az úgynevezett *Szolidaris tél* akció keretében történik a hajléktalanok érdekében”.

Souron atya Lourdes lelkeségét szeretné megtapasztalni a párizsi plébániákon is: „Ott senki sem lepődik meg azon, ha valakit keresztekben lát. Nálunk is hétköznapiak kel-lene lennie ennek a hozzáállásnak.”

A valóság azonban teljesen más. Sok sérült ember inkább lemond arról, hogy bekopogtasson a plébánia ajtaján, mert attól fél, hogy alkalmatlankodásnak tartják a közeledését, vagy terhet jelent majd. A helynökség első lépésként egészen konkrét ötletekkel szolgál. „Miért ne közölhetnék a plébánosok valahol, mondjuk a plébánia honlapján, hogy könnyen megközelíthető-e a templom bejárata vagy van-e a fogyatékossgal élők számára

fenntartott parkoló és mellékhelyiség?” – jegyzi meg Isabelle Dieudonné, az atya helyettese. A helynökség munkacsoportja, melyben egy hallássérült kollégát is foglalkoztatnak, fölvette a kapcsolatot a 106 párizsi plébánia felelőseivel. Szeretnék érzékenyebbé tenni őket erre a témára. A párizsi Sacré Coeur-bazilika felszentelésének 100. évfordulójára készülődve, amely 2020. február 1-jére esik, a helynökség azon dolgozik, hogy megszervezze a fogyatékossgal élők odajutását. „Egyfajta értetlenség tapasztalható; vannak, akik azt erősítetik, hogy ez lehetetlen” – mondja a helynökség helyettes vezetője. Ennek ellenére mindent megtesznek azért, hogy ezt a fontos egyházmegyei eseményt a korlátokkal élők ugyanúgy élhessék át, mint bárki más. „Evangelizációs munkát kell folytatnunk. Az a kérdés, hogyan tekintünk azokra a sérültekre, akik az egyház-községünk tagjai” – zárja a beszélgetést Souron atya.

Forrás és fotó: La Croix/
Kaposvári Egyházmegye
Fordította: Hantos-Varga Márta

Ókeresztény templomot tártak föl Etiópiában

Sikerre vezettek egy amerikai régészeti kutatócsoport többéves etiópiai ásatásai: az egykori Aksumi Királyság területén feltártak egy eddig ismeretlen, bazilika formájú ókeresztény templomot, amely a szubszaharai térség eddig ismert keresztény templomai közül.

A IV. század elején emelt templom jele annak is, hogy a kereszténység nemcsak a Földközi-tenger partvidékén és a római provinciákban terjedt, hanem Észak-Afrika keleti részén, a mai Etiópia és Eritrea területén is.

Az amerikai régészeti kutatócsoport tagjai a baltimore-i Johns Hopkins, a washingtoni Saint Louis és a washingtoni katolikus egyetem archeológusai, akik 2011 óta végeztek feltárasokat Etiópia északi részén, az eritreai határ közelében. Az értékes leletre az egykori Aksumi Királyság fővárosától 45 kilométerre északra találtak rá, egy homokos és lakatlan magasföldön, Beta Samati közelében. A település etióp–szemita neve beszédes, jelentése: a közösség háza. Az Aksumi Királyság a Krisztus előtti I. században jött létre, a Földközi-tengert a Vörös-tengerrel összekötő fontos szárazföldi út mentén feküdt, és jelentős szerepet töltött be a Róma és India, majd később a Bizánc és India közötti kereskedelem szempontjából. A királyság nyolc-kilenc századon át ellenőrzése alatt tartotta Északkelet-Afrikát és az Arab-

félsziget keleti részét, egykor még Mekkát is.

A templom föltárása fényt vetett arra, hogy a kereszténység már korábban megérkezett ebbe a szubszaharai térségbe, mint azt tudni vélték. A térség Jeruzsálemtől mért távolsága alig kisebb, mint a Róma és Jeruzsálem közötti távolság. Különlegessége éppen abban áll, hogy noha 3000 mérföldnyire fekszik Rómától, Beta Samati templomát akkortájt építették, amikor Nagy Konstantin császár a 313-ban kiadott türelemi rendeletével polgárjogot és szabad vallásgyakorlatot adott a kereszténységnek, ami azt is jelentette, hogy köztereken nyilvános templomokat emelhetek és szabadon folytathatták istentiszteleti tevékenységüket. Meglepő a most feltárt ókeresztény templom bazilika formája, hiszen ez egyértelműen a konstantini fordulat utáni római keresztény istentisztelet épülettípusa. A feltárás során keresztény és pogány emléktárgyak is napvilágot láttak, köztük egy 5 x 8 centiméter nagyságú, faragott, fekete kődísz, rajta az egyenlő szárú kereszt kettős jelével és a tigrinya nyelven írt „tiszte-

letre méltó” kifejezéssel, ami a keresztre, illetve a Keresztrefeszítettetre vonatkozhat.

Akszúm városa már a legkorábbi időkben kapcsolatba került az iszlámmal. Amikor Mohamed próféta 622-ben menekült Mekkából, lányát és vejét Akszumba küldte, az akszumi keresztény király oltalmába ajánlva őket. A velük érkezett menekültek közül többen később sem tértek vissza Arabiába, és az Akszumi Királyság magas tisztségeit is elnyerték. Az arab hagyományok szerint a király titokban az iszlám híve lett, az etióp emlékezet szerint azonban a muszlimok tértek át a keresztény hitre. A VII. századtól az iszlám közel-keleti és észak-afrikai terjeszkedésével megkezdődött az Akszumi Királyság hanyatlása, ami a város gazdasági szerepének és lakosságszámának csökkenéséhez vezetett. Az etióp állam késő középkori újjászületésekor a központ délebbre toldott, a magasföld belső régióiba került át, Akszúm egyházi vezető szerepe viszont továbbra is fennmaradt.

Forrás és fotó: Vatikáni Rádió

Továbbra is pusztít a tűzvész

Az ausztrál püspökök közleményt adtak ki

Mark Coleridge érsek, az Ausztráliai Katolikus Püspöki Konferencia elnöke az országban hónapok óta pusztító és egyre drámaibb méreteket öltő tűzvesszel kapcsolatban január 7-én közleményt adott ki.

„Ausztráliának eddig soha nem tapasztalt környezeti csapással kell szembenéznie most, amikor a tűz sok helyütt

kockáztatják, hogy megállítsák a tüzet. A szavaknál azonban többre van szükség; a szolidaritásunk kifejezése fontos, de nem elég” – figyelmeztet Mark Coleridge.

Az állami szinten zajló cselekvés mellett a helyi hívők közösségei, köztük katolikus plébániák, szervezetek, valamint ökumenikus, vallásközi szervezetek is sokat tettek a válságos helyzet enyhítése érdekében.

Anthony Hearsey kreatív képalkotó 3D-vizualizációja az ausztrál tűzvészről, melyet a NASA egyhavi műholdas adatai (2019. december 5. és 2020. január 5.) alapján készített. A lángok a képen az adott időszakban az összes tűzzel érintett helyszínt mutatják, de a tüzek nem mindig egy időben égtek.

elborítja a földet. Mindannyian láttuk az apokaliptikus képeket, még ha nem az érintett vidékeken élünk is. A tűznek több halálos áldozata van, egész városok pusztultak el, és hatalmas területeket borít be a füst – írja le a válságos helyzetet az érsek. – És még mindig nem látni a végét ennek a rettenetnek, ami szembesít bennünket azzal, hogy mennyire tehetetlenek vagyunk a természet erőivel szemben.”

„A tűzoltók hősies erőfeszítéseket tesznek. Az érintett közösségek különleges erőről és összetartásról tesznek tanúságot. (...) mindannyian odaállunk azok mellé, akiket leginkább sújt ez a katasztrófa, és azok mellé, akik az életüket

Az ausztrál püspöki konferencia elnöke közleményében elmondja: noha a püspökök általában plébániai vagy egyházmegyei szinten reagálnak a krízisekre, a jelenlegi válság mértéke országos szintű választ követel az Egyház részéről; ki kell egészíteni, illetve koordinálni szükséges a helyi szinten zajló tevékenységeket.

Országos hálózatot kell létrehozni, ami összeköti a segítségre szorulókat a támogatást nyújtókkal: ételkészítést, ingatlanok rendbetételét, közösségek újjáépítését, pasztorális segítséget és tanácsadást egyaránt érte ezalatt.

Az imádságos segítség és a hitéletet támogató eszközök biztosítása mellett az országos

szintű katolikus egészségügyi, szociális és oktatási szervezeteknek és intézményeknek együttműködniük kell annak érdekében, hogy a katolikus közösség minél hatékonyabban tudjon fellépni. Az Ausztrália-napi (január 26.) hétvége gyűjtéseiből befolyó pénzt a Páli Szent Vince Társulat kapja, mely kiterjedt hálózattal működött az országban és a tűzvész kezdetétől fogva jelentős szerepet vállalt a segítségnyújtásban. A püspökök arra buzdítják a lakosokat, hogy ezen túlmenően is támogassák anyagiakkal a vincések munkáját.

Mark Coleridge figyelmeztet, a szakértők szerint hosszú folyamatra kell felkészülni, aminek során az egyes emberek támogatása mellett egész városokat kell majd újjáépíteni. Az Egyház, amely az egész országra kiterjedő hálózattal bír, készen áll arra, hogy elkísérje a rászoruló embereket az újjáépítés és az újrakezdés útján.

Ebben a rendkívüli krízishelyzetben a püspökök különösen kéri a kitartó imát az aszály és a tűzvész károsultjaiért, az áldozatokért és családtagjaikért, továbbá esőért, hogy csillapítsa a föld szomjúságát és kioltsa a tüzeket. A főpásztorok emellett azonnali lépéseket sürgetnek közös otthonunk érdekében, hogy a jövőben megelőzhessük a hasonló természeti katasztrófákat. „Az ilyen léptékű válságra adott valódi katolikus válaszhoz az imából kell erőt meríteni, ami konkrét és együttérző cselekvésre indít” – zárta közleményét Mark Coleridge érsek.

Forrás: Catholic.org.au
Fordította: Verestói Nárcisz
Fotó: Vatican News

Szent Péter-bazilika:

Magyar szentmisék 2020-ban is

Rómában, a Szent Péter-bazilika altemplomában lévő Magyarok Nagyszonyka-kápolnában december 31-én tartották a tavalyi év utolsó kedd reggeli magyar szentmiséjét – írta szerkesztőségünknek küldött beszámolójában Németh László pápai prelátus, olaszországi magyar főlelkész.

A kedd reggeli magyar nyelvű szentmisékre 2019-ben egyénileg és csoportosan, Magyarországról és külfönről is érkeztek hívek. Feltűnő volt, hogy a korábbiaknál több erdélyi csoport látogatott el ezekre az alkalmakra. Az óévben számos püspök mutatott be itt szentmisét: Erdő Péter bíboros, prímás, Udvardy György veszprémi érsek, Pápai Lajos nyugalmazott győri megyéspüspök és Tamás József nyugalmazott gyulafehérvári segédpüspök, valamint a szentszéki diplomáciában szolgálatot teljesítő Pintér Gábor címzetes érsek, pápai nuncius is.

Tavaly is volt egy újmise, és több, kerek házassági évfordulót ünneplő házaspár is itt adott hálát Istennek. Húsvét után az óbudai Szent Péter- és Pál-főplébánia-templom Albert Schweitzer kórusának éneke emelte a szentmise fényét. Összel megemlékeztek a vértanúhalált halt Kucsra Ferencről.

2020-ban lesz a kápolna fölszentelésének 40. évfordulója, amit október 8-án ünnepelnek.

Az új év első kedd reggeli szentmiséjét január 7-én tartották. A kápolna egész évben szeretettel várja a Rómába érkező egyéni és csoportos zarándokokat, valamint a turistákat a kedd reggeli magyar misére.

A bazilikában, az alttemplomba vezető lépcsőnél szoktak gyülekezni a hívek, és 8 órakor együtt mennek le a kápolnába. Gondolni kell arra, hogy a biztonsági ellenőrzés miatt időbe telik bejutni a bazilikába. A pap testvérek, akik koncelebrálni szeretnének, a sekrestyében öltöhetnek fel a liturgikus ruhát.

Csoportok érkezését előre be kell jelenteni, ezért Németh László pápai prelátus kéri, hogy jövetelükről értesítsék e-mailben, az *italiamisiohu@gmail.com* címen vagy telefonon: +39 348 7952165.

Forrás és fotó: Olaszországi Magyar Katolikus Misszió

Lélekek találkozása

Koncert és beszélgetés Berecz Andrással és a marosszéki gyermekkarral

(Folytatás az 1. oldalról.)

A gyerekek lelkesedésének és kitartásának eredményeképpen született meg egy iskolarendszeren kívüli komplex zenei műhely, a Tündérkert Iskola, amely a Kodály-módszer segítségével ma már 250 gyermeknek ad lehetőséget nemcsak a zenei anyanyelv, hanem magyarságuk, nemzettudatuk megőrzésére is. A kórus repertoárjában a hagyományos magyar folklór kincsei és feldolgozásai mellett középkori, reneszánsz, barokk, klasszikus és romantikus kórusmű-

vek szerepelnek. Az elmúlt években a kórus szép sikereket ért el, és mára Erdély egyik ismert és szeretett gyermekkarává vált.

A nézőteret megtöltő hallgatóságot Sajgó Szabolcs SJ, a Párbeszéd Háza igazgatója köszöntötte. Felidézte, hogy november végén rendezték meg a Faludi Ferenc Akadémia Filmszemléjét, és az egyik nagydíjat Schwechtje Mihály Aki bújt, aki nem című rövidfilmje nyerte el. Ez a megrázó alkotás egy olyan települést mutat be, ahol megállt az élet, nincsenek kihívások, és olyan szemé-lyek sem, akik kihoznák a jót az emberekből. A film szörnyű valóságot

ábrázol a magyarországi emberkeskedelemlről. A Szórványmagyarság Gyermekéiért Alapítvány ezzel éppen ellentétes példát mutat föl: a kisebbségben élő gyerekek felé fordul, kifejezve, hogy fontosak, hogy számítunk rájuk, van jövőjük és van remény.

A Lukácsy György által vezetett beszélgetésből kiderült: a Marosszéki Kodály Zoltán Gyermekkar tagjai és Berecz András művészi-baráti kapcsolata 2018 nyarára nyúlik vissza. A Nemzeti Színház társulata ekkor mutatta be Csíksomlyón, Vidnyánszky

A 2018-as csíksomlyói előadásról Berecz András a következőket mondta: Vidnyánszky Attila rendező ötlete volt, hogy ha a csíksomlyói nyeregbe elviszik a szenvedéstörténetet, gyerekeket is vigyenek magukkal, mert a színház számára jó ellentét, amikor a sok felnőtt között megszólal a Kisded, az angyal hangja. Szűz Mária nemcsak Gyermekét – a világ Megváltóját –, hanem kicsit a maga sorsát is siratja. Amikor oda-
mennek hozzá a gyermekek, gyöngéden körbeveszik, simogatják, vigasztalják. És ha már ott vannak, miért ne énekelnének? Amikor megszólal a hangjuk, az mindenkinek a lelkét megérinti. A legelejéttelenebb az, hogy hangszerez kíséret nélkül, kristálytisztán éneklük a gyönyörű dallamokat. Amikor Berecz András hallotta őket, „fogva érezte magát”.

Lokodi Anna felidézte, hogy négy napon keresztül próbáltak az előadásra, és közben rengeteg meglepetés érte őket. Vidnyánszky Attila utasításai izgalmasak voltak; a kórustagok nemcsak énekeltek, hanem kis szerepjátékokat is elő kellett adniuk. Ez a néhány nap fölért egy lelki gyakorlatlalt. A gyerekek lelkét nagyon mélyen megérintette a passió története. Volt olyan kórustag, aki utána egyre csak azt kérdezgette: Júdának tényleg muszáj volt elárulnia Jézust? Mindenképpen szükség volt erre?

Nagy Éva Vera iskolanővér azt emelte ki, hogy a négynapos intenzív próbafolyamat nem kis próbátétel elé állította a gyerekeket: negyvenfokos hőségben, a tűző napon kellett helytállniuk. A gyerekek előtt mélységeiben nyílt meg Jézus passiójának története. A színház tagjai odaadó tanúságtételt tettek bizonyosságot. A színészek megtapsolták a gyerekeket, és egyenrangú partnerekként kezelték őket a közös munka során.

A Párbeszéd Házában tartott rendezvényen az Oscar-díjas Vangelis

zenéjével kísért képes vetítést is láthattunk a passió csíksomlyói előadásának próbafolyamatáról és az előadásról. A Berecz András által elmondott egyik meséből megtudtuk, hogy a jászolban fekvő kis Jézus megáldotta a „paunkot” – vagyis a pókot –, aki hálót font a betlehemi barlang szájára, hogy üldözői ne találják meg a Kisdedet. A legenda szerint innen származik a keresztespók elnevezés.

Az est mottóját Ady Endre Karácsony című verséből vették a szervezők: „Harang csendül, ének zendül, messze zsong a hálaének.” Az egyik alapító, Czako Gabriella által vezényelt, mintegy harminc tagot számláló kórus 7–18 éves gyerekekből és fiatalokból áll, többségükben lányok. Éneklés előtt érzékelhető feszültség, koncentráció látható rajtuk, de amikor dalolni kezdenek, hihetetlen fel-szabadultság, boldogság keríti a hatalmába őket. A nézőkre is átsugárzik a lelkükből fakadó szeretet és az ösztönös öröm, hogy most adhatnak valami jót, valami szépet az embereknek. Tökéletes összhang uralkodik közöttük – ezt látva a tudósító

arra gondol: mennyi kincs rejtőzik a mélyben, és milyen hatalmas áldozatkészség, eltökéltség, kitartó szorgalom kell ahhoz, hogy mindez felszínre kerüljön, ragyogjon, sokak gyönyörűségére! Kodály Zoltán, Bartók Béla, Bárdos Lajos műveit hallhattuk. Az est elején a kórustagok örömteli éneke zengett: „Adjon Isten minden jót / ez új esztendőbe! (...) / Mitől félünk, mentsen meg, / amit várunk, tegyen meg (...)” A végén pedig lírai csöndességgel, lassan, elmélyülten szólt az esti hálaadás a gondviselő Istenhez: „Adjon Isten jó éjszakát, / Küldje hozzánk szent angyalát, / Bátorítsa szívünk álmát, / adjon Isten jó éjszakát!”

Olyan, lelket megrendítő este volt ez, amelynek végén az ember az Úrhoz fordul: Istenem, úgy érzem, öt percre jobb ember lettem. Engedd, hogy megmaradjak mindig ilyenek!

(A Szórványmagyarság Gyermekéiért Alapítvány számlaszáma: 11712004–20350905)

Bodnár Dániel
Fotó: Merényi Zita

Hivatást találni a segítőmunkában

Utolsó vidéki állomására érkezett a Jószolgálat díj kiállítása

Harmadik és egyben utolsó vidéki állomására érkezett a Jószolgálat díj 2018/2019-es díjazottjait bemutató vándortárlat január 7-én. A szombathelyi Fő téren látható kiállítás megnyitóján jelen volt Tuczainé Régvári Marietta életműdíjas, aki csaknem harminc éve vezeti a Szombathelyi Egyházmegyei Karitást.

A város polgármesteri hivatalában tartott sajtótájékoztatót Gáspár Judit, a Jószolgálat díj szóvivője nyitotta meg. Beszédében elmondta, hogy a díj évről évre egyre nagyobb ismertségnek örvend, ezt bizonyítja a tavaly beérkezett pályázatok nagy száma is. A több mint nyolcszáz nevezéssel sikerült megdönteni az eddigi jelölési rekordot is. Ebben az évadban a három fő kategórián kívül (hivatásszerűen végzett szociális munka, önkéntesen végzett szociális munka, életműdíj) a határon túlról is lehetett jelölni segítőket. Tavaly Kárpátaljáról vár-ták a nevezéseket.

A Jószolgálat díjat báró Twickel György hozta létre, édesanyja, Twickel-Zichy Mária Terézia grófnő erkölcsi hagyatékának ápolására. A grófnő egész életében azon fáradozott, hogy minél több rászoruló-nak nyújtson segítő kezet. A szóvivő szerint a szociális munka szépsége abban rejlik,

amikor valaki észreveszi maga körül a segítségre szoruló embereket, helyzeteket, és

mindent félretéve csak arra koncentrálni, hogy „meghallja a hívást”. Olyan ember tud ebben a szakmában hivatásra találni, aki érzékenyen figyel, könnyen teremt kapcsolato-

kat, és a körülmények által diktált kiszolgáltatott helyzetekre igyekszik segítő választ találni.

Tuczainé Régvári Marietta, a 2018/2019-es év Jószolgálat díjasa a kezdetektől, 1991 óta vezeti a Szombathelyi Egyházmegyei Karitást. A segélyszervezet és szociális in-

segítenek a környéken élő időseknek a bevásárlásban, a kórházból hazakerülő ápolásában, a takarításban. Emellett szenvedélybetegekkel és megváltozott munkaképességű emberekkel foglalkoznak, nyaranta pedig többhetes nyári táborral szórakoztatják a rászoruló gyerekeket.

Marietta több mint huszonöt éve dédelgetett álma való-sulhatott meg azzal, hogy Fairplay kávézót nyitottak Szombathelyen: aki betér, minden forintjával az itthoni, illetve a dél-szudáni gyerekeket segíti. Emellett 2010-ben indult útjára a KrízisKamra projekt, melynek célja, hogy a helyi gazdasági szereplőkkel együttműködve segítsen a megváltozott munkaképességű, hátrányos helyzetű emberekben. Ennek eredményeként jelenleg mintegy hetven településről több mint 370 embert foglalkoztatnak, s ezáltal számos családnak biztosítanak lehetőséget a jobb életre.

Gáspár Judit szóvivő elmondta, a díj elsődleges célja, hogy elismerje és érzékenyítő kampányával segítse a hivatásszerű és önkéntes szociális munka területén dolgozókat. Éppen ezért a díjazot-

tak a Twickel-Zichy Mária Terézia Alapítvány felajánlásából pénzzutalomban részesülnek: az életműdíjjal egymillió forint, a szervezeti kategóriák díjaival kétfélmillió forint, míg az egyéni kategóriák díjaival és a külföldi vándordíjjal fejenként félmillió forintot elismerés jár. A Jószolgálat díjasokat emellett bemutatják a nagyközönségnek, egy egész éven át tartó médiakampány során.

A tavaly beérkezett pályázatok előszűrése már megkezdődött, a jelölések feldolgozása és kiértékelése folyamatosan zajlik. A hét nagy segélyszervezet képviselőiből álló szakmai zsűri egy kerekasz-

tal-beszélgetés során dönt a hivatásszerűen végzett szociális munka és a külföldi vándordíj kategóriák díjazottjairól, illetve az életműdíjról. Az önkéntes kategóriákban – a korábbi évekhez hasonlóan – a díj Facebook-oldalán indított közönségszavazással fog majd eldőlni, hogy ki lesz az év önkéntese, illetve civil közössége. A hivatalos eredményhirdetést és a díjátadó 2020 májusában tartják.

A Jószolgálat díjasokat bemutató szabadtéri kiállítás Szombathelyen 2020. február 5-éig ingyenesen megtekinthető.

Forrás és fotó:
Jószolgálat díj

A Jószolgálat díj 2018/2019-es kitüntetettjei:

Hivatásszerűen végzett szociális munka – egyéni kategória:
Siposné Kohári Szilvia, Mezei Ádám, Tisza Levente
Hivatásszerűen végzett szociális munka – szervezeti kategória:
Fészek Gyermekvédő Egyesület, Magyar Református Egyház Kallódó Ifjúságot Mentő Misszió Drogherapi-
ás Otthona, SZÉRA Szociális és Rehabilitációs Alapítvány
Életműdíj: Tuczainé Régvári Marietta
Önkéntesen végzett szociális munka – egyéni kategória:
Elekné Román Katalin
Önkéntesen végzett szociális munka – közösségi kategória:
Völgyzugolyház Alapítvány a Kacifántosokért

A világítótorony magasságából

Interjú Lukács Lászlóval, a Vigilia volt főszerkesztőjével

(Folytatás az 1. oldalról.)

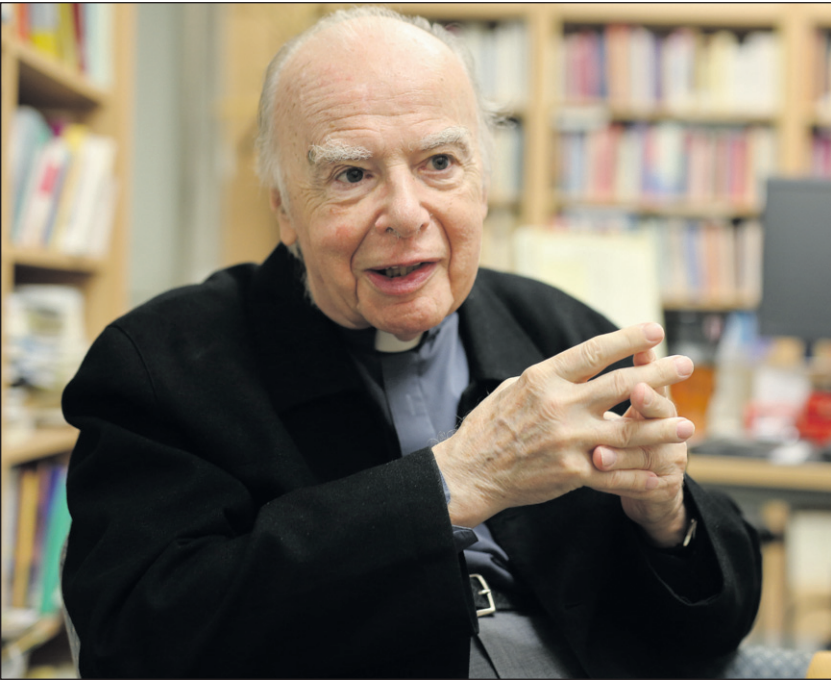
Ebből a szempontból a mai napig meghatározó példakép számomra Sík Sándor és Rónay György. Mindkettőjük életében, életművében szorosán összekapcsolódik teológia és irodalom, kultúra és spiritualitás. Amikor 1984-ben átvettem a lapot, ezt a hagyományt próbáltam őrizni, felnőni hozzájuk valamilyen formában. A puhuló diktatúra időszak volt ez, engem már nem érték olyan zaklatások, amilyenek megtörténtek Rónay Györgyék idejében, amikor minden lapszámot be kellett vinni előzetes cenzúrára az Állami Egyházügyi Hivatalba. A kéziratoknak néha a felét is kidobták, azok az írások nem jelenhettek meg. Az én időmben már nem érték ilyen retorziók a lapot. Néhány évvel a kinevezésem után lezajlott a rendszerváltozás, megjelenhettek polgári folyóiratok, egyházi lapok is. A *Vigilia* ebben a korszakban is megőrizte azt a vonalat, melyet addig is követett. Az egyházi újságok többsége inkább belterjes, népszerűsítő vagy éppen magazin formát öltött, indultak teológiai szaklapok is, az irodalmi folyóiratok pedig többségükben megmaradtak a szépirodalom területén. A *Vigilia* viszont továbbra is az említett szintézis szolgálatában állt, keresztény értelmiségi olvasótáborára számítva.

Hogyan sikerült elérnie, hogy az anyagi, lelki, szellemi értelemben is szétszabdalt magyar társadalomban a Vigilia a párbeszéd orgánuma lett, s olyanok is együtt szerepeltek, szerepelnek benne, akik egyébként nem nagyon állnának szóba egymással a hétköznapiakban?

– Az előbb említett szintézisnek, hídszerepnek nagyon fontos eszköze a párbeszéd. Ezzel már két korábbi főszerkesztő, Rónay György és Hegyi Béla is próbálkozott, de a rendszerváltozás után új lehetőség nyílt számunkra, minden téren. A II. vatikáni zsinat szellemében párbeszéd kezdődött egyrészt a Katolikus Egyházon belül, másrészt ökumenikus társaságban. Soha nem néztük azt, hogy katolikus vagy protestáns szerző-e, akitől írást kérünk. Harmadrészt lényegesnek tartottuk a párbeszédet a nem hívőkkel, a másként gondolkodókkal, más vallások tagjaival is. Ennek egyik látványos megnyilvánulása a lapban a nagyon népszerű, *Beszélgetés* című rovatunk, amelyben a legkülönbözőbb világnézeti emberekkel, magyarokkal és külföldiekkel folytattunk beszélgetéseket. Ez valóban elevenné teszi a párbeszédet.

Egy erősen átpolitizált közéletben a Vigiliának sikerült elkerülnie a direkt politizálást is.

– A *Vigilia* a legnehezebb időkben is arra törekedett, több-kevesebb si-

kerrel, hogy egyfajta távolságból szemlélje a dolgokat, az árbóc tetején álló matrózfiú távolságából, aki nemcsak a vizet kémleli, hanem a csillagokhoz is igazodik. Hozzájárult ehhez az is, hogy nem voltam már rákényszerítve arra, hogy a hatalom által megkövetelt írásokat megjelentessünk. Ez a távolságtartás a politizálástól a mai napig nagyon fontos szempont számunkra. Ez persze azt is jelenti, hogy nem tudunk mindent olyan nyíltan megírni, ahogyan szeretnénk. A napjainkban eluralkodó harsány hang pedig végképp távol áll tőlünk. Gondolok itt olyan közelmúltbeli eseményre, mint az Amazonas-szinódus vagy a korrupció problémája. Vannak, akik azzal vádolják például *Babitsot*, hogy elefántcsonttoronyban élt, de ez a fajta magasság inkább világítótorony, ahol fölülről nézzük az eseményeket. Mégis, ahogyan annak idején *Balassa Péter* mondta, arról kell írunk, ami társadalmilag és spirituálisan is aktuális.

Őn főszerkesztőként 1992-től írta vezércikkeit, melyekben az idők jeleit vizsgálta a rendszerváltozás utáni magyar társadalom és egyház életének történeteiben. Párbeszédre, együtt gondolkodásra hívta az olvasót. Ugyanebben az évben, a rendszerváltozás reményteljes hajnalán emlékeztetett arra, hogy a XX. század nagy vívmánya az emberi jogok deklarálása, ám fölthette a kérdést: „hová lett az emberi felelősség, a kötelesség, az érték és az erény kodifikálása? Elég-e kivónunk az ember szabadságát, ha elfelejtettük, hogy mire tudja használni azt? Emberré tudunk-e lenni Isten nélkül?” Ez a kérdés ma talán még aktuálisabb, mint akkor volt, amikor írta.

– A mai korban Magyarország nem független sziget a világban, hanem Európa szerves része. Mi 1990-ben úgy gondoltuk, hogy megőriztük a hitünket, az Egyház iránti hűségünket, ami Nyugaton kezdett

szétporladni. De nem így történt, Magyarországon is elindult az a szekularizációs folyamat, ami Nyugat-Európát jellemzi. A hivatalos szlogenek ellenére nem vagyunk keresztény ország, a közvélemény-kutatók ezt látványosan bizonyítják. A kereszténység azonban nem szekta, amely zárt körben maga köré gyűjti a tagjait, távol maradva a világtól. Hiszünk abban, hogy a teljes ember Krisztus, így a kereszténység a teljes embert akarja szolgálni, és amikor az európai kultúrában a teljes személyt akarja megmenteni, akkor a divatos koráramlatokkal szemben halad. Jellemző, hogy itt vagyunk, ebben az épületben (a beszélgetés a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán, karácsony előtt készült – a szerk.), és ha végigmegyünk most, adventben a Váci utcán, a csillogó fényfüzerek elkápráztatják az embert. De ahhoz, hogy ezek ilyen csillogóan ragyogjanak, az kell, hogy sötét legyen. A kereszténység pedig a világosságot hirdeti meg, mely elhalványítja ezeket az alkalmi fényeket. Úgy érzem, hogy a mai ember – Európában és így Magyarországon is – a pillanatnak, az azonnali örömöknek él, nem törődve vele, hogy mi történik azután. Magyarországon 1990-ben sokan érezték úgy, hogy itt van végre a szabadság, amivel együtt eljön a jólét is. Gyorsan rá kellett ébrednünk, hogy a szabadság felelősséget von maga után. Az ENSZ deklarálta 1948-ban az emberi jogok nyilatkozatát, de a velük együtt járó kötelességekről szóló dokumentum nem született meg. Ha a szabadság nem jár együtt a felelősségvállalással, és csak a pillanatnyi örömök vagy előnyök vágya vezeti az embereket, az katasztrófához vezet.

Egy másik vezércikkében figyelmeztet a keresztény értelmiség felelősségére, amely „virrasztó, vigiliázó. Erre a mindig szükséges magatartásra itt és ma mindennél nagyobb szükség van.”

Mennyire tölti be a mai magyar keresztény értelmiség ezt a küldetését?

– Ez nagyon nehéz kérdés. Ebből a szempontból (is) a zsinat nyomvonalán jár a *Vigilia*. A II. vatikáni zsinat kinyitotta az ablakot a világ felé, gondolok a *Gaudium et spes* (Öröm és reménység) kezdetű konstitúcióra, mely a világiak nagykorúságát és felelősségét hangsúlyozta. Az Egyház nem azonos a klérussal, minden keresztény hívő a tagja. Ezen belül nyilván fokozott felelőssége van a keresztény értelmiségnek, amely a maga tudományosságával, szakmai felkészültségével rendkívüli módon hozzájárulhat az Egyház küldetéséhez. Ebből a szempontból jellemző például, hogy néhány évvel ezelőtt pályázatot írtunk ki a keresztény értelmiségiek szerepéről, és nagyon érdekes, értékes munkák futottak be.

Egyik vezércikkében a keresztény reménység hármass csillagának nevezi Roger testvért, Kalkuttai Szent Teréz anyját és Szent II. János Pál pápát.

– Nagyon sok embernek volt meghatározó szerepe az életemben, akikről sokat tanultam. Ugyanakkor a szívem legmélyebb, legtitkosabb vágya volt, hogy hármójukkal személyesen, szemtől szemben, közelről is találkozhassam. Amikor Teréz anyja 1986-ban Magyarországra jött, én kísérhettem végig az útján. Roger testvérral szintén többször találkozhattam, Magyarországon és Taizében is. A mai napig mintegy spirituális otthonomnak is érzem Taizét. II. János Pál pápánál többször jártam kihallgatáson, rendi egyetemes káptalanok alkalmából, különböző pápai tanácsok konzultoraként, de mindig kerültem, hogy én is odatülekedjem a közelébe, közös szelfi készítése végett. Ezt nem akartam. Ugyanakkor az első, 1991-es magyarországi látogatásakor testvéri közelségbe kerülhettem vele, hiszen a megérkezésétől kezdve az elutazásáig közvetlen közelből kísérhettem az útját.

Állandóan visszatérő téma az egyházi kommunikáció. Az, hogy a mai modern korban miként szólíthatjuk meg az embereket, úgy, hogy közben ne sérüljön a krisztusi tanítás lényege. Miként vélekedik erről?

– Két szélsőséget kell elkerülnie a keresztény igehirdetőnek. Az egyik a triumfalizmus: ez egyfajta farizeusi, felsőbbrendű magatartás, annak érzékeltetése, szlogenszerű hangoztatása, hogy mi különbek vagyunk a nem hívőknél, a másként gondolkodóknál, mindig mindenben csak nekünk lehet igazunk. A másik pedig a kisebbségi érzés: mintha szegyeelnünk kellene a hitünket, Egyházunkat. Fontos, hogy senki fölött nem szabad ítélnünk. Meg kell

tanulnunk nem csak becsülni és tisztelni a tőlünk eltérő gondolkodású embereket, hanem igyekezni megérteni a szempontjaikat. Mert valljuk ugyan, hogy Krisztus az út, az igazság és az élet, de „az igazság magvai” máshol is megtalálhatók. Tanulhatunk a nem hívőktől, a muszlimoktól vagy más vallások követőitől is. Nagyon fontos, hogy a nem hívők nyelvén is tudjuk megfogalmazni, mi a kereszténység. Ne csak a magunk kis szókészletével mondjuk el a keresztény tanokat, próbáljuk meg lefordítani a másik ember nyelvére. A *Vigilia* könyveket is jelentet meg. Utoljára *Gerhard Lohfink Ötven levél a keresztény hitről* című kötetét adtuk ki. Egy nem hívő házaspár kilencéves kislánya arra kéri a szüleit, hogy hadd legyen elsőáldozó a barátnőivel. A szülők csodálkoznak, hiszen soha nem beszéltek otthon a hitről. A szerző – neves teológus – ötven levélen keresztül magyarázza el a keresztény hit igazságait a nem hívő, egészen másként gondolkodó embereknek. Ez nagyon fontos feladata az Egyháznak. Beszélünk miszsiós Egyházzal is. Alapvető, hogy ez a misszió ne ledorongoló, a másikat térdre kényszerítő szellemi elnyomás legyen, hanem valóban a párbeszéd szellemében folyjon a két fél között.

A kívülálló számára úgy tűnt, nagyon tudatosan készült a Vigilia élén a váltásra, hiszen egy éven keresztül az új főszerkesztő, Görfölb Tibor a helyettese volt a lapnál. Hogyan látja a 2020-ban nyolcvanöt esztendő folyóirat jövőjét?

– Az élet természetes velejárója, hogy eljárnak fölöttünk az évek. Egyértelmű volt, hogy az örökkévalóságig nem szerkeszthetem a lapot. Sokat gondolkoztam azon, hogyan legyen tovább. A lapszerkesztés mindig csapatmunka volt. Görfölb Tibor a fiatal teológusnemzedék egyik legkiválóbb tagja, akiben a teológia mellett megvan a képzettség és a nyitottság is az irodalomra, a szellemtudományokra. Tanultságánál, műveltségénél fogva alkalmas arra a szintézisre, amiről beszéltem. Az együtt munkálkodás során kiderült az is, hogy közös a gondolkozásunk, gyakran szavak nélkül is megértjük egymást, például azzal kapcsolatban, hogy milyen témákról kellene írni, kit kérjünk fel beszélgetésre. Remélem, hogy úgy lesz minden, ahogy az a stafétafutásnál történik: a váltótag futás közben veszi át a staféta botot a társától. Nem törés történt a *Vigilia* élén, hanem folyamatosság van, hiszen az elmúlt években már Görfölb Tiborral együtt szerkesztettük a lapot. Amikor beadtam a lemondásomat a püspöki karnak, együttál kértem, hogy utódomnak Görfölb Tibort nevezzék ki. Ez meg is történt.

Bodnár Dániel
Fotó: Merényi Zita

MAGYAR KURÍR
KATOLIKUS HÍRPORTÁL

Új Ember
kiadványok

Adoremus

Pólyába takarva

Új Ember
MAGYARORSZÁGI KATOLIKUS HETILAPJA
LXXVI. évf. 1-2. sz. (2019. január 19.)
Ár: 600 Ft

Adoremus

TARTSON VELÜNK 2020-BAN IS!

FIZESSEN ELŐ KEDVEZMÉNYESEN KIADVÁNYAINKRA!

Új Ember hetilap éves egyéni előfizetés: **16 200 Ft**

Új Ember hetilap és Adoremus együttes éves egyéni előfizetés: **21 400 Ft** (26 600 Ft helyett)

ELÉRHETŐSÉGEINK: <http://ujember.hu/elofizetes>;
+36 1 235-0484, +36 1 633-3790, +36 1 633-3132

Több ezer ruha az elsőáldozóknak

A munkavégzés nem csupán a pénzkeresésről szól

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra (NEK) a Kézmű Közhasznú Nonprofit Kft. készíti az elsőáldozók és a ministránsok ruháját, valamint a miseruhákat is. A cég megváltozott munkaképességű embereknek ad munkát. Az ügyvezető igazgatóval, Csizi Péterrel beszélgettünk.

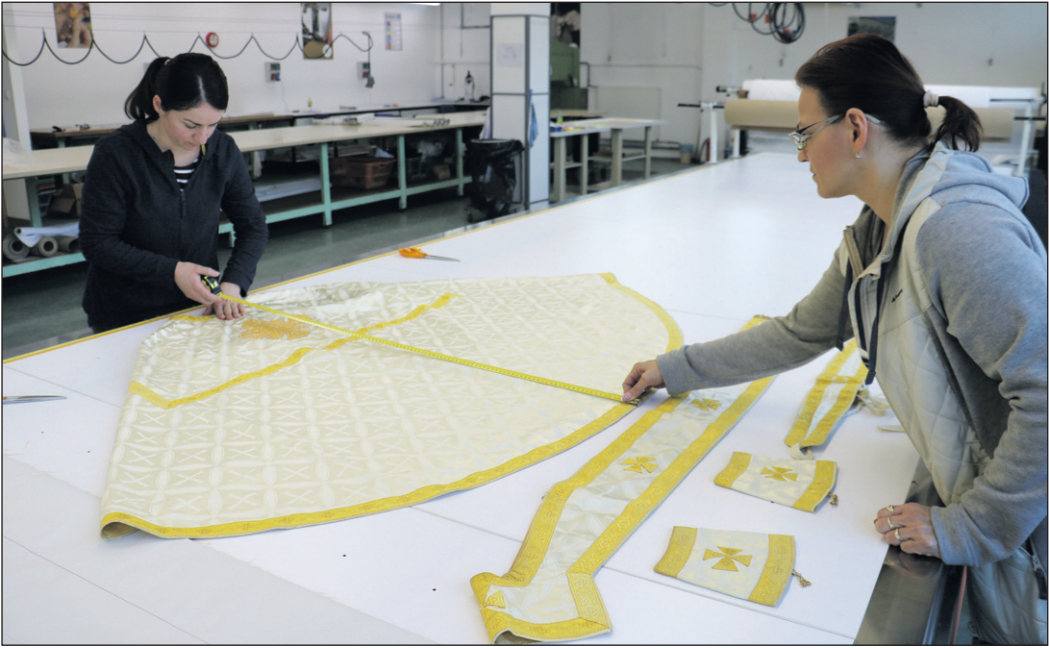
Megváltozott munkaképességű embereket foglalkoztatnak a cégnél. Az itt dolgozók személyre szabott tanácsadást, mentorálást is kaphatnak. Miért érezte fontosnak, hogy igénybe vehessenek ilyen segítséget?

– Egy kicsit messzebből indulok. A Kézmű, Főkefe,

telephelyen vagyunk jelen, gyakorlatilag a teljes országot lefedjük.

Igyekszünk rugalmasak lenni, és valamennyi telephelyünkön minden egyes dolgozónak megadni azt a plusztámogatást, amire szüksége van. Ez misszió is. Emellett pedig azt se felejtjük el, hogy

tegoriát foglal magában. Kevesen tudják, de tartósan cukorbeteg vagy magas vérnyomással küzdő emberek is lehetnek megváltozott munkaképességűek. Ha valaki jelentkezik hozzánk, két dolgot kell figyelembe vennünk: az egyik, hogy az adott településen lévő üzem mit gyárt, és milyen jellegű munkába tudjuk bevonni az illetőt. A másik, hogy miként lehet fejleszteni a kompetenciáit. Minden esetben igyekszünk az alapképzettségre támaszkodni, de mindenre odafigyelünk, és

Erfo cégcsoport első ránézésre nem biztos, hogy sokat mond a legtöbb ember számára. A céghármas egyik tagjáról, a Kézműről – nevéből kiindulva – gyakran azt hiszik, kézműves-foglalkozásokat kínál. Pedig szociális foglalkoztatásról van szó. Mindhárom cég megváltozott munkaképességű dolgozókat alkalmaz, és több mint fél évszázados múltra tekint vissza. Több mint kilencezer munkavállalónkkal országsszerte 135

komoly szociális feladatot látunk el, ugyanis nagyon sok kistérségen az egyedüli munkáltató vagyunk.

Sokféle munkalehetőség kínálkozik Önöknél, például bőrdíszművesség, bútorgyártás, sportfelszerelések készítése. Gondolom, az új jelentkezőknek először egy tanulási folyamaton kell átesniük.

– A megváltozott munkaképességű munkavállaló valójában gyűjtőfogalom, amely hat ka-

minden téren igyekszünk előrelépni. Ami a legfontosabb: a motiváltság elérése. Ha az ember motivált – és ez mindenre igaz –, több dologra képes, mint enélkül.

Nagyon sok megváltozott munkaképességű ember él ma Magyarországon, aki valamiért még nem lépett a munkaerőpiacra. Volna lehetősége rá, hogy munkát vállaljon, de valami oknál fogva nem teszi, inkább otthon van. Pedig – a mi üzemeinket is

beleértve – nagyon sok úgynevezett védett műhely van, amely tárt kapukkal várja a jelentkezőket. Mi a munka adta örömet és sikerérzést szeretnénk nyújtani a munkavállalóinknak. A közösséghez tartozás is sokat jelent: szocializációs közeget, közösségi élményt. A munkának nagy ereje van, és próbálunk még több embert rávenni, hogy jöjjen el és dolgozzon. Kedves történeteket élünk meg, főleg az intézeti foglalkoztatásban. Ott különösen érzik az emberek, mit is jelent az, hogy munkába járhatnak. Nem egy intézetben kérték tőlünk, hogy hadd dolgozzanak hétvégén is, mert az életük olyan üres, amikor nincs munka. Megható látni, hogy a munkavégzés nem csupán a pénzkeresésről szól. Sokkal több előnye van, még akkor is, ha erre nem gondolunk a mindennapok során.

Az eucharisztikus kongresszusra Önök készítik az elsőáldozók ru-

háját. Több ezer gyerekről beszélünk, és a számuk napról napra nő. Hogyan lehet felkészülni erre?

– Három oka is van annak, hogy fontos számunkra ez a partnerség. Az első, mondjuk úgy, erkölcsi kérdés. Gyakorló katolikusként, keresztény emberként is megtisztelő részt venni egy ilyen nagy egyházi esemény szervezésében. A másik a szakmai rész. Jó együtt dolgozni az Egyházzal. Nagyon sok mindent ránk bízta, és rugalmasak voltak, nyitottak a szakmai javaslatainkra. Mi tervezhetjük meg a ruhákat, több verziót ajánlhattunk, és jó volt közösen megtalálni a végleges megoldást. Talán ennek a jó partnerségnek is köszönhető, hogy messze meghaladtuk az eredeti tervet. Most már ott tartunk, hogy öt-hat ezer darabot fogunk gyártani a ruhákból. És itt a harmadik szempont, ami magánemberként számomra a legfonto-

sabb: a kislányom is idén lesz elsőáldozó, az eucharisztikus kongresszuson. Ő is ezt az elsőáldozó-ruhát fogja viselni, és nagyon jól tudja, hogy mi gyártjuk. Úgyhogy nem sültetek fel a kislányom előtt!

Kaszab Luca/NEK

Az egyik ilyen varrodában járva megtudtuk az ottani munkavállalóktól, hogy több mint száz dolgoznak a ruhákon. Az elsőáldozók és a ministránsok ruhájából, valamint a miseruhákból 2200-2300 darabot gyártottak eddig. Először a hímzés készül el, majd készre varrják a ruhát a varrodában. Papi miseruhából négyszáz darabot varrnak. Ezeknél a díszek kézzel készülnek. Az elsőáldozók öltözetének gyártása 2019 nyara óta zajlik. A következő lépés a miseruhák készítése lesz.

XVI. Benedek a bajor tévének:

Öreg ember vagyok, életem a végéhez ér

A hangja halk, suttyogó, de a szemeiben ott a csillogás, és szellemileg teljesen friss – így fogalmaz a bajor tévések által készített film kapcsán XVI. Benedek pápáról Ingo-Michael Feth, a KNA katolikus hírigy-nökség munkatársa. A Bayerischer Rundfunk televízió január 6-án mutatta be az emeritus pápánál tett látogatása alkalmával készült riportfilmjét.

Az újságírók a filmben autón érkeznek XVI. Benedeknek a vatikáni kertekben található lakhelyéhez. Keskeny szerpentin kanyarog felfelé a dombra, amelynek legmagasabb pontja előtt az út elkanyarodik, és az autó végül megáll egy kovácsoltvas kapu előtt. Mögötte található a Mater Ecclesiae-kolostor, ahol a nyugalmomba vonult pápa él. A római stílusban épült kis palota utólagos hozzáépítéssel egy modern kápolnát is kapott. Előtte szép díszkert, fasorral, szökőkúttal, gondozott sövényvel és virágágyásokkal.

Az ajtóban Georg Gänswein érsek várja a vendégeket. „Don Georg” mindig ott van az emeritus pápa mellett – ahogy a Vatikánban mondják. Gänswein érsek két funkciót is

betölt: Ferenc pápa mellett a Pápai Ház prefektusa, ugyanakkor XVI. Benedek hűséges magántitkára is. Amint prefektusi elfoglaltságai engedik, minden idejét mentora mellett tölti, aki az évek során szinte második apjává lett. 2005. április 19-én, Joseph Ratzinger megválasztásakor Georg Gänswein hűségesköt tette neki. „Ez örök életre szól” – feleli a személyes pályafutását firtató kérdésre. Az épületbe belépve a látogató pillantása egy gazdagon díszített mézeskalács szívre esik, amelyet zarándokok hoztak ajándékba a müncheni Oktoberfestről. Elfogyasztásra szánták, de az emeritus pápa háztartását vezető nővérek úgy gondolták, a szív alakú édesség a látogatók fogadására hivatott, hogy jelezze, itt szívesen látják őket.

A nővérek 2005 óta állnak a pápai háztartás szolgálatában, és követték Benedek pápát ide, időskori lakóhelyére is. Meg kellett tanulniuk, hogyan készítsenek bajor ételeket, XVI. Benedek ugyanis szívesen veszi körül magát szülőföldje emlékeivel. Erről számos tárgy és fénykép is tanúskodik, melyek felidézik számára egykori otthonát. A dolgok mai állása szerint ugyanis valószínűleg nem fogja már viszontlátni a hazáját, de

gondolataiban gyakran visszatér oda.

„Öreg ember vagyok, közelít életem vége” – feleli a hogylétét tudakoló kérdésre. Beszéde halk, inkább suttyogásnak mondható. A hangja akadozó, elhaló. Feje és válla ültében előre hajlik, de a szeme csillog, a tekintete éber és élénk. Szavaiban ma is ott a rá jellemző önrirónia. „Azelőtt nagy volt a szám, ma már csak ennyire futja” – mondja bocsánatkérően, és mosolyog. Ma is szigorú napirend szerint telnek a napjai. A reggel szentmisével indul a kolostor kápolnájában, a házban élőkkel közösen. Az emeritus pápa már nem vállalkozik a prédikációra. Mise után a munka órái következnek. XVI. Benedek az irodájába megy, ahol körülveszik szeretett könyvei, köztük a saját művei. Életem minden állomása benne van ezekben a kötetekben – mutat körbe. – Mindennap itt dolgozom, de ma már nem tudok hosszú szövegeket írni.”

A 93. évében járó emeritus pápa minden megtörtéssel ellenére ma is ugyanolyan nagy fegyellemmel él, mint egész papi életében. Naponta rövid sétát tesz a vatikáni kertekben, miközben a rózsafüzért imádkozza. Késő délután a magántitkára kíséretében egy golfautóval a lourdes-i

barlanghoz mennek. „Szeretek a Szent Péter-bazilika és az Örök Város panorámájában gyönyörködni.” Joseph Ratzinger ilyenkor imába merül. Utódjáért, Ferencért, az Egyházért, a világért, a háború sújtotta vidékek békéjéért imádkozik. Ma is igen jól tájékozott a világban zajló eseményekkel kapcsolatban. Esténként megnézi a bajor televízió híradóját, aztán a ZDF hírműsorát, majd pedig az olasz közszolgálati csatorna híradóját.

Nagyobb csoportokat már nem tud fogadni; rossz hallása miatt zavarja, ha túl sokan vannak körülötte. Legszívesebben egyesével találkozik

a látogatóival, különösen nagy szeretettel várja idős barátait Németországból. Évente négyszer meglátogatja a testvére, Georg is, aki már 95 éves.

Hogy megbánta-e lemondását? – erre a kérdésre a választ Gänswein érsektől kapjuk meg, aki azokban a napokban, 2013 februárjában is mellette volt. „Nem bánja. A lemondást hosszú, nagyon átgondolt és átmádkozott időszak előzte meg. Megszentelt döntés volt, amit XVI. Benedek soha nem bánt meg.”

Forrás: Katholisch.de
Fordította: Trautwein Éva
Fotó: KNA

HÍREK KÉPEKBEN

• Nehéz szívvel néz az új esztendő elé az, akinek a házassága zátonyra futott, és még nem tudja, hogyan is fog ebből talpra állni. Az Emmánuel közösség a nehéz helyzetben lévő egyedülálló szülőknél kíván segíteni három hétvégéből álló találkozó sorozatával. Az Ave-kurzus időpontjai: január 18-19., február 15-16. és március 14-15.

• A Magyar Képzőművészeti Egyetem idén is meghirdeti Liturgia, restaurálás, műtárgy (Ami az egyháztörténetből kimaradt – ismeretterjesztő előadások szakrális témákban, restaurátori megközelítésben) című tanfolyamát. A február 5-én kezdődő előadás-sorozatra január 20-áig lehet jelentkezni a szakralismuveszet.tanfolyam@mke.hu e-mail-címen.

• A Budapesti Katolikus Kórházlelkészség önkéntes beteglátogatók képzését kezdi meg február 15-én. A szolgálat heti rendszerességgel van jelen az esztergomi, a visegrádi, a pomázi és a budapesti kórházakban. A beteglátogatás hetente néhány órást elfoglaltságot jelent az önkéntesek számára, ezért olyan életállapotot kíván, hogy jó szívvel, gond nélkül oda tudják adni ezt az időt a segítségre szorulóknak. Jelentkezni 2020. február 7-éig lehet a Budapesti Katolikus Kórházlelkészség (06-1) 224-8640-es telefonszámán, 8 és 16 óra között.

Zarándokolj velünk!

Fejezzük ki összetartozásunkat Gyulafehérváron a püspökszentelésen

Ferenc pápa 2019. december 24-én gyulafehérvári érsekké nevezte ki Kovács Gergelyt, A Kultúra Pápai Tanácsának irodavezetőjét, akit február 22-én szentelnek püspökké és iktatnak be érseki hivatalába, a gyulafehérvári székesegyházban. Ebből az alkalomból zarándoklatra hívjuk Olvasóinkat.

vezett Márton Áron nyomában, hogy a hívek mélyebben megismerhessék a püspök életútját és életének legfontosabb helyszíneit. Két zarándokúton, 2014-ben és 2015-ben munkatársaink is részt vettek.

Tartson velünk, fejezzük ki jelenlétünkkel és imádságunkkal összetartozásunkat az erdélyi magyar katolikusokkal és új főpászto-

Gergely atya november végéig, öt éven át írt a Magyar Kurír számára vasárnapi elmélkedéseket. Érdekesség, hogy XI. Piusz pápa 81 évvel ezelőtt, 1938-ban ugyancsak december 24-én nevezte ki gyulafehérvári püspökké Márton Áront. Kovács Gergely Márton Áron boldoggáavatási ügyének posztulátora. A ki-nevezett érsek évről évre zarándoklatot szer-

rukkal, Kovács Gergellyel. Ünnepeleink együtt a Kárpát-medence egyik legősibb és legszebb székesegyházában. A zarándoklat a Magyar Kurír, az Új Ember és a Misszió Tours együttműködésben valósul meg.

Kuzmányi István
Fotó: Bókey László, Merényi Zita

JANUÁR 20-ÁTÓL ISMÉT NYITVA AZ ÚJ EMBER KÖNYVESBOLT Kezdje velünk az új évet!

AKCIÓK A 2020. ÉV JEGYÉBEN

20+20% KEDVEZMÉNNYEL KAPHATÓ KÖNYVEINK:

VI. Pál pápa: **Eucharisztia**
1790 Ft helyett 1075 Ft

Gyökössy Endre: **Ketten-hármasban**
1390 Ft helyett 834 Ft

Versey Beáta-Mária: **Lehetőségek – A kiégésen innen és túl**
1900 Ft helyett 1140 Ft

Hans Joas – Robert Spaemann: **Imádság ködben**
1990 Ft helyett 1194 Ft
Új Ember Kalendárium
790 Ft helyett 475 Ft

2020 FORINTÉRT KAPHATÓ KÖNYVEINK:

Donatella Scaiola: **Úti zsolnároskönyv**
2990 Ft helyett 2020 Ft

Klaus von Stosch: **Az iszlám mint kihívás**
2990 Ft helyett 2020 Ft

Rino Fisichella: **Találkoztam VI. Pállal**
2590 Ft helyett 2020 Ft

Versey Beáta-Mária: **ÉLET-Forrás**
2490 Ft helyett 2020 Ft

Fila Béla: **A hetedik szoba küszöbén**
2490 Ft helyett 2020 Ft

AZ AKCIÓ 2020. JANUÁR 20-ÁTÓL 31-ÁIG TART.

Keresztény Kockaklub

Bemutatkozik az előszállási Lego Liga

Különleges kezdeményezéssel segítik a fiataloknak a plébániai közösségi életbe való bekapcsolódását a Fejér megyei Előszálláson. A missziós tevékenység eszközei nem mások, mint a legókockák.

Hazánkban sok plébánia küzd azzal, hogy a bérháza elhagyott fiatalok nagy része elfordul az Egyháztól. A kérdés, mit tehetnénk azért, hogy a sok éven át tartó hit-tanulásból valódi hitélet fakadjon. Erre történtek már különféle kísérletek, több-kevesebb sikerrel. Az előszállási Kisboldogasszony-plébánia egyik sikeres kezdeményezése volt a 2000-es években a Világunk templomai című kiállítás: a bérháza elhagyott fiatalok és szüleik templomokról készült képeket gyűjtöttek és mutattak be országsszerte.

Az előszállási plébánia most a legókockák segítségével szeretné a közösségi életbe bevonni, és ott tartani a fiatalokat. A templom tíz ministránsa, valamint szüleik 2019-ben Lego Liga néven alapítottak csoportot. A cél egyrészt a közösség megerősítése a havi rendszeres találkozások által, ahol legóznak, beszélgetnek, imádkoznak, és különféle feladatokat vállalnak, másrészt a lelki felkészülés a plébánia-templom fölszentelésének 250. évfordulójára, amely 2029-ben lesz. A Lego Liga tehát egy évtizedre tervez, ad-digra a mai ministránsok érettségiző korba érnek. Ad-dig is lesznek helyi és missziós feladatok egyaránt.

A Világunk templomai kezdeményezésben részt vevők előszeretettel vitték a kiállítást profán környezetbe, például különböző budapesti bevásárlóközpontokba. Az akció célja az volt, hogy a betérők meglepődjenek, és föltegyék maguk-

szívet készítenek az építőkockákból. Karácsonykor Duplo és más legőelemekből építettek meg templomi betlehemeket, amely Jézus születésének életképén túl a pásztorok világát és a háromkirályok betlehemi útját is megjelenítette.

A legókocka nem a virtuális valóság része, hanem kézbe vehető játék. Ugyanígy a Lego Liga is szeretne kézzel-fogható maradni. Személyes

ban a következő kérdéseket: Mit keresnek itt a templomok? Egyáltalán mit keresnek a templomok a mai világban? A kiállítás beszélgetések és barátságok kialakulására is alkalmat adott. Ma is hasonló a plébánia célja: a népszerű építőjátékkal szeretnének megjeleníteni a keresztény emberek világában, az egyházközösségekben, a zarándoklatokon, a találkozásokon, és megalakítani a Keresztény Kockaklubot. A hittan-sok templomokat, szentírási jeleneteket, keresztet, kelyhet,

és emberközeli, mint egy kézműves termék. Ezért tagjai nem nyitnak közösségi oldalakat, különféle online kommunikációs csatornákat. Céljuk nem a tömegek, hanem az érdeklődő keresztény családok elérése. Aktuális rendezvényeikről postacímükön lehet érdeklődni: Római Katolikus Plébánia, 2424 Előszállás, Szöglet kert 3.

Forrás és fotó:
Kisboldogasszony-plébánia,
Előszállás